

இதற்குத்தானே ஆசைப்பட்டாய் பாலகுமாரா!

சினிமாதான் இனி என் உலகம் என்று தீர்மானம்
செய்ய ஒரே ஒரு விநாடிதான் ஆயிற்று. நெற்றியின்
உள்ளே ஒரு நரம்பு அசைந்து சில திசுக்கள் இடம்
பெயர்ந்து எண்ணத்தில் ஒரு தீர்மானம் வந்தது.

மாற்றம் நிகழ்ந்தது விநாடி நேரம்தான் எனினும்
அதற்குப் பின்புலமாய்ப் பல காரியங்கள் நிகழ்ந்திருந்தன.
மனிதர்கள் காரணமாயிருந்தார்கள். என் வாழ்க்கை
சுரக்கலம் முற்றிலும் புதிய திசை நோக்கித் திரும்பிற்று.

தீர்மானித்த விநாடியில் நான் வெள்ளைத்தாள்
எடுத்து எழுதினேன். 'அன்பார்ந்த ஐயா, என் வளமான
தீர் காலம் கருதி என் வேலையை ராஜினாமா செய்
கிறேன். இதுவரை எனக்கு இந்த நிறுவனம் செய்த நன்மை
களுக்கு நன்றி சொல்லி என் ராஜினாமாவை ஏற்றுஉடனடி
யைப் பொறுப்பிலிருந்து விடுவிக்கக் கோருகிறேன்.' டைப்
செய்யச் சொன்னேன். கையெழுத்திட்டேன்.

பத்து நாட்கள் விடுமுறை கோரி தனியே எழுதி
திரண்டையும் மேலிடத்துக்கு அனுப்பினேன்.

மெல்ல எழுந்து அந்த டிராக்டர் கம்பெனி
சுவரையும் இடம் இடமாய் அதிசயமாய்ப்
பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

1

பதினேழு வருடம். இந்தக்கம்பெனியின் உப்பு இதோடு முடிந்து போயிற்று. இனி ஏழரை மணி சங்கு பயமுறுத்தாது பன்னிரண்டு மணிக்குப் பசிக்காது, ஐந்துமணிக்கு வீட்டுக்குப் போகும் பரபரப்பு வராது. இனி சக்கரத்தனம் இல்லை. ராட்டைச் சுழற்சியாய் வாழ்க்கை இருக்காது. மெல்விய பஞ்ச நூலாய் ஒரு சந்தோஷம் இங்கே இருந்தது உண்மை. எனக்கு அது போதாது.

இனி நான் காட்டாறு. எங்கு திரும்புவேன். எப்போது திசை மாறுவேன், எப்போது சுழலாவேன், எங்கே சீறுவேன் என்று தெரியாது.

நூல் மாதிரி ஓடின சந்தோஷம் அறுந்து திகில் பிடித்துக்கொண்டது. திசை தெரியாத பிரமிப்புப் பயம் வந்தது.

அந்தப் பயமும் திகிலும் உள்ளே மனநாக்கில் ஒரு தித்திப்பைக் கொடுத்தன. அந்த இனிப்புப் பரவசமாய் இருந்தது. அந்தப் பரவச நடுக்கம் உடம்பெங்கும் பரவிற்று.

இதற்குத்தானே ஆசைப்பட்டாய் பாலகுமாரா? அனுபவி, உள்ளே குரல் கேட்டது. அவ்வப்போது ஆளுக்காள் உன் நாக்கில் இந்தப் பரவச நடுக்கம் தடவி ருசி காட்டி விட்டார்கள் இல்லையா. இனி இது நிரந்தரம். இனி இதுவே உன் உணவு. அனுபவி.

இந்தக் கடிதம் எழுதிக் கொடுப்பதற்கு இரண்டு வருடம் முன்பு முதன் முதலில் இந்த ருசியை எனக்குப் புகட்டின மனிதர் பாக்யராஜ்.

“கம்பெனியை விட்டு விட்டு வாங்க பாலகுமாரன். நாளைலேர்ந்து திருப்பதில டிஸ்கஷன், இங்க தொந்தரவு அதிகம். அதான் அங்க போகலாம். என்ன சொல்றீங்க, வறீங்களா?”

“எனக்கு இரண்டாயிரத்து சொச்சம் சம்பளம் சார்.”

“சரி. கடைசி வருடமும் அதானே சம்பளம், இங்கு ஒரு பிடி பிடிச்சிங்கன்னா எங்கேயோ போயிடலாம். சொல்லுங்க, என்ன வந்துடறிங்களா?”

“கேரண்டி ஒன்றுமில்லையே.”

வானம் நோக்கிச்சிரித்தார். “யார் யாருக்குக்கேரண்டி. என்ன கேரண்டி தரமுடியும். இந்த ரிஸ்க் எடுத்துத்தான் ஆகணும், ஒரு நாளைக்கு பத்துபேர் வரான் என்கிட்ட அளிஸ்டன்டா சேரணும்னு. உங்களை நானாக் கூப்பிட்டுறேன். வீரங்களா இங்க இந்த ரிஸ்க்தான் பிரமாதமான விஷயம், வாங்க.”

“பயமாயிருக்கு சார்.”

தோளில் கை வைத்தார். “சரி இன்னிக்கில்லேன்னாலும ஒரு நாள் நீங்க வருவீங்க. இவ்வளவு தாகத்தை வெச்சுக்கிட்டு உங்களால எங்கேயும் வேலை செய்ய முடியாது. பெட்ரோல் செலவு பண்ணி அஞ்ச நாள் டிஸ்கஷனுக்கு வந்திடறீங்க. இந்தாங்க புடிங்க.”

அறுபது ரூபாய் என்கையில் இருந்தது. ஒளியோடு கார் நகர்ந்ததும், மனசு இருட்டாயிற்று, வெட்கம் பரவிற்று.

சோர்வோடு வீட்டுக்கு வந்தேன், சுவாமி பிறையில் அந்த அறுபது ரூபாய்க் காசை வைத்தேன். நான் சினிமாவில் சம்பாதித்த முதல் காசு, டைரக்டர் கே. பாக்யராஜ் கொடுத்த அறுபது ரூபாய்.

உட்கார்ந்த டிஸ்கஷன் ‘முந்தானை முடிச்சு’ படம். இடம் பாங்குரோவ் ஓட்டல்.

அந்த ஐந்து நாளும் திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னதைத் தவிர கதையென்று ஏதும் உருவாகவில்லை.

“ஒரு கிராமத்தில் நடக்கிற விசயமா இருக்கணுங்க. முந்தானை முடிச்சு டைட்டில் உங்களுக்கு எதுனா தோணுதா.”

எனக்கு எதுவும் தோன்றவில்லை. பிற்பகலில் அடுத்த அறைக்கு டைரக்டர் உறங்கப் போய் விட்டார். “டைரக்டர் எப்பங் வருவாரு?” “தெரியாது.” “நாம இப்ப என்ன செய்யணும்?” “அவரு வரவரைக்கும் காத்துகிட்டு இருக்கணும்.”

நான் நகம் கடித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஏழு தலை முறையாக கர்ணமாய், குமாஸ்தாவாய், கால் காசாய் இருந்தாலும் கும்பினி காசு சம்பாதிப்பாய், வெள்ளைச் சட்டை விவேகிகளாய் என் ரத்த செல்களுடன் ஒடின பாதுகாப்பு உணர்வு இந்தக் காத்திருத்தலை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது.

என் அருகே டைரக்டர் பாக்யராஜின் உதவியாளர்கள் குமாரும் லிவிங்ஸ்டனும்.

“குமார் உங்களுக்கு என்ன சம்பளம் வரும்?”

“ஐந்நாறு ரூபா மாசம்.”

“போதுங்களா இது?”

“போதாது....பின்னால ஒரு நாள் ஜெயிக்காதயா போய்டுவம்.”

என் குடும்பத்துக்கு ஐந்நாறு ரூபாய் எப்படிப் போதும். நான் பிடரியில் கால்பட டிராக்டர் கம்பெனிக்கு ஓடினேன். இதுதான் சொர்க்கம். இது போதும்.

ஆனால் அடி நாக்கில் பாக்யராஜ் சுண்டி விட்ட தித்திப்பு மட்டும் ஒரு சொட்டு இருந்தது. ஒரு பிடி பிடிச் சீங்கன்னா....

முந்தானை முடிச்சு ப்ரீவ்யூ. மேனா தியேட்டர். ஹீரோயின் கால் செதில் செதிலாய் வெள்ளைத் திரையில் நகர்ந்து குழந்தையைத் தாண்டுகிறது. இடைவேளை. படக் கதையில் ஒன்றி நான் உறைந்து போயிருந்தேன்.

மேனாவின் கண்ணாடிக் கதவு மூடி இருந்தது. வெளியே பாக்யராஜ்.

கதவு தட்டி என்னைக் கூப்பிட்டார். திறந்து என்னை மட்டும் வெளியே மூடினார்.

“எப்படி இருக்கு படம்?”

“தப்புப் பண்ணிட்டேன் சார்.”

“என்னங்க?”

“உங்ககிட்ட வந்து சேராத தப்புப் பண்ணிட்டேன் சார்.”

“அத வுடுங்க. படம் பிடிச்சிருக்கா.” நான் சீன சீனாய்ப் பாராட்டிப் பேசு—கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“கம்பெனி வேலைய விடுங்க பாலகுமாரன். இவ்வளவு ஆர்வம் வச்சுக்கிட்டு....”

அந்தப் பயம் கலந்த பரவசம் இப்போது நாக்கு முழுவதும் கன்னம் முழுவதும் பரவிற்று.

ஆனால் நான் டிராக்டர் கம்பெனிக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தேன். ஓய்வு கிடைக்கிற போதெல்லாம் சினிமா உலகைச் சுற்றிச் சுற்றியும் வந்து கொண்டிருந்தேன். எல்லா ப்ரீவ்யூயும் ஓடி ஓடிப் படம் பார்க்க ஆரம்பித்தேன். ஷூட்டிங் நடக்கிற இடங்களிலெல்லாம் ஆர்வம் காட்டினேன்.

சினிமா பற்றி அதிகம் தெரியும் என்பதால் டிராக்டர் கம்பெனியில் கர்வம் காட்டினேன்.

கர்வம் ஆர்வத்தை வளர்த்தது. ஆர்வம் கர்வம் கொடுத்தது.

நண்பர் கமலஹாசனை அடிக்கடி சந்தித்தேன். ஹாசினி சினிமாவில் இறங்கிச் செழிப்பது கண்டு வியந்தேன். சாருஹாசனிடம் நிறையக் கேள்விகள் கேட்டேன்.

நடிசர் சிவகுமாரோடு நெருக்கமானேன். டைரக்டர் கே. பாலச்சந்தரை தீபாவளியன்று போய் நமஸ்கரித்தேன். வடிவுக்கரசிக்குப் பிறந்த நாள் வாழ்த்துச் சொன்னேன். சித்ரா ராமு லட்சுமணன் பேசுவதை உன்னிப்பாய்க் கவனித்தேன். டைரக்டர் ஆர். சி. சக்தியிடம் சினிமாக்கதைகள் பற்றி விசாரித்தேன். அனந்துவிடம் நல்ல ஆங்கிலப் படங்கள் எவை என்று கேட்டுக் குறித்துக் கொண்டேன். ஏ. எல். நாராயணனிடம் அவர் பொம்மை யில் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றை கேட்டு வாங்கி திரும்பத் திரும்ப வாசித்தேன்.

சினிமாவில் இளைஞர்கள் நுழையக் காரணம் செக்ஸ் என்று அவர் கட்டுறை முகத்தில் அடித்துப் பேசிற்று.

என் காரணமும் அதுவா என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டேன்.

சினிமா சினிமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஆர்வப் புயலில் இடதும் வலதுமாய் ஆடிக் கொண்டிருந்த வாழ்க்கை மரக்கலத்துச் சுக்காணை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு யோசித்தபடி இருந்தேன். மாறுதலைக் காண ஆசைப்பட்டேன்.

டிராப்டர் கம்பெனியில் மாறுதல்கள் நடந்தன. பெரிய அதிகாரிகள் இடம் பெயர்ந்தனர். அடுத்துள்ள எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு இருக்கை இடமாற்றம் நடந்தது.

2 அதுவரை நான் கவனித்துக் கொண்டிருந்த டயர், ஆயில், பாட்டரி நகர்ந்து எனக்கு வேறு பொருட்கள் கவனிக்க உத்தரவாயிற்று. இந்த மாற்றத் திணிப்பு எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

திலிக்கப்படும் மாற்றத்தைவிட நான் விரும்பும் மாற்றம் ஏற்றால் என்ன. யோசித்தேன். நண்பர் கமல் ஹாசனிடம் போனேன்.

“நான் வேலையை விட்டுட்டு சினிமாவுக்கு வரலாமனு இருக்கேன் கமல்.”

“வொய்?”

ஒரக்கண்ணால் என்னைப் பார்த்தபடி முகத்தக்குப் பவுடர் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

பதில் சொல்லாமல் முகம் துடைத்துக் கொண்டேன். என்ன பதில் சொல்ல.

“நான் கேட்ட பிறகு பதிலை யோசிக்கிறீங்களா?” கமல் கோபமாய்த் திரும்பினார். நான் நார் நாராய்க் கிழிக்கப்பட்டேன்.

நகுதற் பொருட்டன்று நட்பு... யாரோ பதம் பிரித்து விளக்கமாய் கமல் ஹாசனுக்குப் போதித்திருக்க வேண்டும். நான் இடிபட்டேன். சிண்டினால் கூட நண்பர்களிடம் இதமாய்ப் பேசும் கமல் ஏனோ அன்று அதட்டிக் கேட்டார்.

“ஐ ஸே வொய்....?” மேக்கப் முடித்து எழுந்து நின்றார். “நானே கேட்கட்டுமா கேள்வி... உங்களுக்காக...” குரல் உயர்த்திப் பேசினார்.

“பாப்புலாரிட்டி...? இல்லை. நீங்க ஏற்கெனவே பாப்புலர். இதை இரும்புக் குதிரைகள் வெளியீட்டு விழாவில் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். வைரமுத்து உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பாராட்டினார் அந்த விழாவில். உங்களுக்குத் தெரியுமோ, வைரமுத்து சட்டுன்னு யாரையும் பாராட்ட மாட்டார். இன்னிய தேதிய விட பாப்புலர் எழுத்தாளரா நீங்க நிச்சயம் வருவீங்கன்னு எனக்கு அன்னிக்கே தோணிப் போச்சு. ஸோ... பாப்புலாரிட்டிக்காக சினிமாவுக்கு வரலை.”

“இரண்டாவது...கலைத் தாய்க்குச் சேவை செய்ய வரேன்ற பொய் சொல்ல முயற்சி பண்ணின்கன்னா அதைப் பத்திரமா வச்சுக்குங்க. வேற எங்கயாவது பயன்படும்.

“முணாவது...பணம். இப்ப என்ன குறைச்சல். ஸ்கூட்டர் இருக்கு. வீட்ல கலர் டிவி, ஃபிரிட்ஜ் இருக்கு. மொஸைக் போட்ட அமைதியான வாடகை வீடு இருக்கு. உங்க வீட்ல அவங்க இரண்டு பேரும் நல்ல ஸில்க் ஸிந்திக் புடவை கட்டறாங்க. உங்க பசங்க ரெண்டும் நல்லா உடுத்தது. ஆரோக்கியமா இருக்கு. இது போறாது? வேற என்ன வேணும். எதுக்கு சினிமா?”

“எனக்கு அந்த ஃபியட் கார் வேணும் கமல்.”

“குட் வெரி குட், அப்ப நீங்க தேடறது லக்ஸரி வாங்க. தாராளமா சினிமாக்குள்ள வாங்க. இத்தினி நாள் என்ன பண்ணீங்க? வீடியோ வந்து சினிமாவை உலுக்கப்போற நேரத்துல வரீங்களே, இத்தனை நாள் எங்க போனீங்க? இனி உங்க இஷ்டம்.”

“கமலஹாசன் கூட்டான். சினிமாவுக்கு வந்தேன். தயவு செய்து மனசுக்குள்ள கூட நினைக்க வேண்டாம். நான் அதைரியப்படுத்தல. உங்க இடம். சினிமா நிலைமை இரண்டையும் காட்டினேன். வரேன்.”

பியட் கார் கிளம்பியது.

என்னுள் கோபம் பொங்கிற்று.

“ஹாசினி, நான் வேலைய வுட்டுட்டு சினிமாவுக்கு...”

“ஏன், இப்பத்தான் ஒரு ப்ளண்டர் பண்ணி ஏதோ கடவுள் புண்யத்துல ஒழுங்கா ஸெட்டிலாயிருக்கு. இன்னொரு ப்ளண்டரா, முணு வருஷத்துக்கு ஒரு கலாட்டா பண்ணணும்னு ஏதாவது வேண்டுதலா? உடம்பு சட்டை நலுங்காம ஆபீஸ் வேலை செய்து

பழகிட்டங்க. சினிமா வேலை உங்களுக்குச் சரிப்படாது. வேண்டாம்.”

என் கோபம் மூர்க்கமாயிற்று.

மேலே ஓலையும், பக்கங்களில் மூங்கில் தடுக்கும் வேய்ந்த எளிமையான சொகுசு மாடியில் டைரக்டர் மகேந்திராவுக்காக காத்திருந்தேன்.

“வாங்க, சௌக்கியமா. போன வாரம் அகல்யா மறுப்பு படிச்சேன். ஹெட்ஸ் ஆஃப் பாலா. அற்புதம்.”

“பாலு சார், நான் சினிமாக்கு...வேலையை விட்டுட்டு...”

“ஏன் பாலா, எதுக்கு? நீங்க ஒரு நல்ல ரைட்டர். நாவல் எழுதணும்னு வேலைய விட்டேன்னு சொன்னா எனக்குப் புரியுது. ஏன் சினிமாக்கு வறிங்க. அதெல்லாம் வேணாம். சும்மா இருங்க.”

என் மூர்க்கம் கருக்கொண்டது. வேதனையோடு விடை பெற்றேன்.

“வாங்க, யாரையார் தடுக்க முடியும். எத்தனையோ பேர் வராங்க போறாங்க. தப்பு பண்ண இங்க நிறைய சான்ஸ். ஏற்கெனவே நீங்க சபல கேஸ். ஸாரி, இது என் அபிப்பிராயம், தப்புன்னா மன்னிச்சிடுங்க. ஒரு உரிமையோட சொல்றேன் பாலா. உங்க வீட்டு அம்மா இரண்டு பேரும் தங்கமானவங்க. ஏன் தொந்தரவு செய்றீங்க அவங்களை. பேசாத ஆபீஸ் போம்மா”

சிவகுமார் தன் வீட்டு வாசலில் உபதேசம் செய்தார், அவரின் துணைவியார் ஆமோதித்தார்.

நான் வெப்பத்தில் தவித்தேன்.

இனி எவரையும் அபிப்பிராயம் கேட்பதில்லை என்று முடிவு செய்தேன்.

டைரக்டர் பாக்யராஜ் அருளால் என் நெற்றி தொட்ட நாளிலிருந்து நான் பட்ட அவஸ்தைகள் சினிமா பற்றிய ஊசலாட்டங்கள் என் இரும்புக் குதிரை நாவலில் விஸ்வநாதன் பாத்திரத்தில் வெளியாயின.

ஊசலாட்டம் அதிகமான ஒரு நாளில் நான் பார்த்த படம் அக்கரோ குரோசோவாவின் 'ஸெவன் ஸமுராய்' என்கிற ஜப்பானியப் படம்.

சாருஹாசன் தேவி தியேட்டர் மாடியில் ஒரு தனிக் காட்சிக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

ஒரு கிராம மக்களைக் கொள்ளையர்களிடமிருந்து பாதுகாக்க ஏழு ஸமுராய் வீரர்கள் கூடுகின்றனர். பல்வேறு உத்திகளால் கொள்ளையரைக் கொன்று கிராமத்தைப் பழைய நிலைக்கு கொண்டு வருகின்றனர்.

இப்போராட்டத்தில் நான்கு ஸமுராய்கள் இறந்து விட மிஞ்சுவது மூவர். போர்முடிய உழவர்கள் சந்தோஷமாய் நாற்று நட்டும் பாடலுடன் வேலை துவங்குகின்றனர்.

நான்கு பேரின் சமாதிக்கருகில் நின்றபடி ஒரு ஸமுராய் சொல்கிறான்.

“போர் முடிந்து விட்டது. உழவன் பாடுகிறான் என்னால் பாட முடியுமா, முடியாது. அடுத்த போர் எங்கேயென்று போக வேண்டும். உழுது உண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் சுகம் என்னால் தாங்க முடியாது. எனக்குப் போர் வேண்டும். போராளிக்கு சுகம் தேடுபவன் போராளியில்லை.”

நெஞ்சில் தாக்கிற்று படம். திரும்பத் திரும்ப மனசில் ஒடிற்று.

நடு ஆபீசில் பளிச்சென்று புரிந்தது.

3

‘அட்டே, நான் லக்ஸரி தேடவில்லை. பாப்புலாரிடி தேடவில்லை. போர் தேடுகிறேன். ராட்டைச் சக்கரமாய் சுற்றாது காட்டாறாய்ப் பரவ ஆசைப்படுகிறேன். இன்னும் பதினேழு வருஷம் டிராக்டர் கம்பெனி என்கிற அலுப்பைக் களையத் தவிக்கிறேன். சினிமா பெரும் போர், நிரந்தர யுத்தம். அதுவே என் இடம். உழுதுண்டு வாழும் சுகம் வேண்டாம். போர் வேண்டும். சுக நேரமும் விழிப்பாய் இருக்கிற நிலை வேண்டும்.’

‘நான் மறவன் குமாஸ்தாவல்ல. பரம்பரைக் காரனல்ல. 38C பிடித்து டிபன் பாக்ஸ் மடியில் வைத்துக் காலை ஏழு மணிக்குத் தூங்கிக் கொண்டே ஆபீஸ் போ முடியாது. நான் சிறு கதை எழுதியதும் நாவல் எழுதியதும் போர் வெறியில்தான்.

உள்ளே வெறி கொக்கரித்தது.

“அன்பார்ந்த ஐயா....” ராஜினாமா கடிதம் எழுதி டைப்பாயிற்று.

“இத்தனை ஆசை இருக்கு சினிமால. வேண்டாம்னு எப்படிச் சொல்ல முடியும்? எங்க இரண்டு பேருக்கும் கவர்ன்மெண்ட் உத்தியோகம், குறைஞ்ச பட்சம் சாதத் துக்குக் கவலையில்லை. மகராஜனா போய்ச் சினிமால் செருங்கோ.”

உற்சாகமுட்டிய வீட்டுப் பெண்கள் இருவரையும் மனசு நினைத்துக் கை கூப்பிற்று.

ஆனால் எழுதிக் கொடுத்த பிறகும் மனசுக்குள்ளே குழப்பம் இருந்தது.

பத்து நாட்கள் விடுமுறையில் அதிக நேரம் என் குழந்தைகளோடு கழித்தேன்.

அந்த நேரம் நங்கநல்லூரிலிருந்து இரண்டு முதிர் பெண்மணிகள் என் வீட்டிற்கு வந்தனர். வரவேற்றேன். “என் பேர்.... எனக்கு நிறைய சினிமாக் கதைகள் மட

மடன்னு மனசுல தோன்றது. பகவான் கிருபைல நிறையத் தீம் மனசுக்குள்ள பொங்கறது. ஒரு சன்னதம் வந்தாமாதிரி அதைச் சொல்றேன்.”

“சரி. சந்தோஷம். எழுதி வச்சிருக்கேளா?

“இல்லை. எல்லாம் மனசுல இருக்கு. இந்தக் கதைகளை யார்கிட்ட சொல்றது. யார்கிட்டயும் ஏமாறாம எப்படி விக்கறது. ஒரு கதைக்கு எவ்ளோ தருவா. என்ன மினிமம் கேட்கலாம். சினிமால ஏதாவது பண்ணணும்.”

“எதுக்கும்மா இந்த ஆசை.”

“எங்க வீட்டுக்காரருக்கு இந்த வருமானம் போறலை. நானும் ஏதாவது இந்த மாதிரி ஆர்ட்சைட்ல பூந்து... பணம் மட்டுமில்லை பேரும் சம்பாதிக்கணும்னு ஆசை.”

அயர்ந்தேன். என்ன பதில் சொல்ல. நானும் இந்த முதிர் பெண்மணியும் ஒரே தட்டில் இருக்கிறோமோ... ஒரே படகோ. இந்தப் பெண்மணிக்கு இருக்கிற காசாசையும், புகழாசையும்தான் எனக்கும் உந்துதல் எனில் பகவான் கிருபையால் மடமடவென்று ஸ்கிரீஸ்ப்ளே செய்ய முடிகிறது என்பதை எப்படி மறுதலிக்க.

“சினிமா கொஞ்சம் கஷ்டமான விஷயம்மா.”

“அப்படி ஒண்ணும் தெரியலை. இப்பப் படம் பன்ற வாளைவிட இன்னும் பெட்டராவே பண்ணலாம். என் கதை டேஸ்ட்டுக்கு பாரதிராஜா மாதிரி டைரக்டர்ஸ்கிட்ட போய்ச் சொல்லலாமான்னு தோன்றது, ஒரு கதைக்கு எவ்ளோ தருவா?”

எனக்கு உடம்பு விதிர் த்துப் போட்டது.

“சரி, என்கிட்ட வந்து இதை ஏன்....”

“நீங்க இப்ப சினிமால சேர்ந்துட்டதா கேள்விப் பட்டோம். அதான் கன்ஸல்ட் பண்ணலான்னு.”

விழித்தேன். உலகம் இத்தனை சிறியதா. கை கூப்பி னேன். “தாயே, உங்களுக்காவது மனசுக்குள்ளே பகவான் கிருபைல நிறைய பொங்கறது. ஒரு பொங்கலும் இல்லா மலே அடுத்த வாரம்தான் சினிமால சேரலான்னு இருக் கேன். என்னை விட்டுங்கம்மா.”

“ஏதாவது ஹெல்ப் பண்ணுவேன்னு வந்தோம்.”

“ஐயோ, எனக்கே ஹெல்ப் தேடி வாசல்படி வாசல் படியா ஏற வேண்டிய நிலைமை. என்கிட்ட ஹெல்ப் கேக்க றீங்களே.”

“மினிமம் பத்தாயிரமாவது ஒரு கதைக்குக் கேக்க லான்னு எண்ணம், என்ன சொல்றேன்?”

“கேக்கலாம்.”

“நீங்க ஏதாவது என் கதையை வித்துத் தரேளா. தமிழன் வேணாலும் தரேன்.”

எனக்கு என் வீட்டு மாடியிலிருந்து குதித்துவிட வேண்டும் போலிருந்தது.

“எனக்கு அவ்வளோ சாமர்த்தியம் போறாது தாயே.”

அந்தப் பெண்மணிகள் மாடியில் இறங்கும்போது யூஸ்லெஸ் என்கிற வார்த்தை கேட்டது. அன்று இரவு இனம் புரியாத பயத்தில் ஜூரம் வந்தது. யோசிக்க யோசிக்க ஒன்று புலப்பட்டது. இந்தப் பெண்மணிக்கு சினிமா பற்றி எவ்வளவு தெரியுமோ அதைவிட குறை வாய்த்தான் எனக்குத் தெரியும். இவளிடமாவது ஒரு நம்பிக்கை இருக்கிறது. கதை பொங்குவதாய் நம்பிக்கை இருக்கிறது. எனக்கு அதுவும் இல்லை.

ஸோ, நான் ஒரு க்ளீன் ஸ்லேட். வெறும் கரும் பலகை. கற்றுக் கொள்ளத் துவங்குமுன் வெறும் கரும் பலகையாகவே இருத்தல் நல்லது. தெரியும் என்கிற பிரமையை முதலில் ஒழி. தெரியாது என்கிற தெளிவோடு

இரு. இதுவே தெரிந்து கொள்ளலைச் சுலபமாக்கும் பிரமைகளை அழுத்தித் துடைத்தேன். சுத்தமானேன்.

விடுமுறை முடிந்து டிராக்டர் கம்பெனி போனேன். பொறுப்பிலிருந்து விடுதலை கிடைத்துவிட்டது ராஜினாமா ஏற்கப்பட்டுவிட்டது. இதுவே இங்கு கடைசி நாள். பொறுப்புகள் கைமாறின. உள்ளே மனசு விண்டு போயிற்று. காலியான மெஷின் ஷாப், ஹீட்டிங் மென்ட் லாப் அலெம்பிளி என்று சுற்றிச் சுற்றி வந்தேன் ஒவ்வொரு டிராக்டராய்த் தொட்டு தொட்டு விடை பெற்றேன்.

டயர் கோடெளன் வந்தவுடன் துக்கம் தாளவில்லை. மனசு கதறிவிட்டது. பெண் பிள்ளை போல விசம்பி விகம்பி அழுதேன். பதினேழு வருடங்கள் இந்த டயர் களோடு எனக்கு உறவு. பதினேழு வருடங்கள். விடலையாக வந்தவனை இந்த டிராக்டர் கம்பெனி முழு ஆளாய் மாற்றி அனுப்புகிறது. எத்தனை சம்பவங்கள், எவ்வளவு பயணம்...

அன்று மாலை போய் கமலஹாசனைச் சந்தித்தேன். “சினிமாக்கு வந்துட்டீங்களா. வெல்கம்” கை குலுக்கினார்.

“வந்து.... நீங்க..”

கையமர்த்தினார்.

“வரட்டான்னு கேட்டபோது கத்திட்டு, இப்பவெல்கம் சொல்றானேன்னு கேக்கப் போறீங்க, அதானே! வர வேண்டிய தீர்மானம் பண்ண வேண்டியது நீங்க. வரட்டு மான்னு ஆலோசனை கேக்கறது அசிங்கம். இதுல முடிவு உங்களுதா இருக்கணும்னு நான் கடுமையாய் பேசினேன். வந்தாச்சு. இதுல உண்டான நெளிவு சுளிவு நான் சொல்லித் தரேன்.

4

“சினிமா உலகம் டிராக்டர் கம்பெனி மாதிரி ஒரு நிறுவனம் இல்லை. மாசம்

பொறந்தா சம்பளம் இல்லை. இது உன் வேலை. இது என் வேலைன்னு பிளவு இல்லை. வாரம் இரண்டு நாள் லீவு, எட்டு மணி நேரம் வேலை. இந்த வசதி எதுவும் இல்லை. எடுத்தவுடன் ரொம்பக் குறைச்சலாத்தான் தருவாங்க. பயப்படாதீங்க. காசு பத் திப்பேசாதீங்க. உங்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கிட்டதே பெரிய விஷயம். உங்க மேல நம்பிக்கை வரணும். நம்பிக்கை வர உழைக்கணும். இருபத்து நாலு மணி நேரமும் உழைக்கணும். எல்லா வேலையும் செய்யணும். செய்யினு சொல்ற துக்கு முன்ன செய்யணும். நீங்க ரைட்டர், பெரிய நாவ லிஸ்ட்னு பந்தா பண்ணிடாதீங்க. உங்க நாவல் வேற சினிமா கதை வேற. சினிமா பார்க்கணும். பிடிச்ச படம் பிடிக்காத படம் எல்லாம் பார்க்கணும்.

“இன்னொன்னு சொல்லட்டுமா? பதற மாட்டீங்களே. நீங்க மொள்ள மொள்ள எழுதறதைக் குறைச்சுக்கணும்.”

“ஐயோ....

“கைய அறுத்து டிஞ்சர் போட்ட மாதிரி எரியுதுல்ல நான் பேசறது? கமல் மூர்க்கன், முரடன்னு நிறைய பேர் நினைக்கறாங்க. நீங்களும் நினைக்கலாம். நான் பேசறது நிஜம். நிஜம் இதமா இருக்காது பாலா.

“இப்ப நிக்கிறீங்களே பின் கை கட்டிக்கிட்டு கால் அகட்டி....இதுகூடத் தப்பு. இன்னும் பவ்யமா நிக்கணும். இது உதவும். கொஞ்சம் சிலும்பலா பேசினீங்கன்னா கூப் பிட்டு மட்டம் தட்டுவாங்க. பேசாத போனாலும் மட்டம் தட்டுவாங்க. நான் நிறைய அவமானப்பட்டிருக்கேன். அவமானத்தை அவமானம்னு எடுத்துக்க வேண்டாம். அதுக்கு நொந்து போயிடவேண்டாம். அவமானத்தை வாங்கி உள்ள வச்சுக்கங்க. பின்னால இதுவும் உதவும். உள்ள ஒரு கோவம் வரும். வெளியே காட்டா தீங்க: எச்ச துப்பினா தேங்கியுன்னு சொல்லிட்டு வந்து ருங்க.

“நல்லா வேளை. நீங்க சேர்ந்திருக்கறது கவிதாலயா. கிட்டத்தட்ட டிராக்டர் கம்பெனி மாதிரி ஒரு ஆர்கனை ஸேஷன். புழங்கறது ஈஷி. மரியாதை இருக்கும். வேலை தெளிவா நடக்கும். அங்க மிஸ்டர் அனந்துன்னு... தெரியுமில்லையா? அவர்கிட்ட நெருங்கிப் பழகணும். ஏன்னா அனந்துக்குத் தெரிஞ்ச சினிமால நூத்துல ஒரு பங்குகூட உங்களுக்குத் தெரியாது.”

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணி நேரம் எஸ்டாம்ஸ் ரோடில் கமலஹாசன் என்னிடம் பேசினார்.

சினிமா என்பது நடிகர் நடிகைகள் மட்டுமில்லை பின்னணி இசையும், பாட்டும், கண்ணுக்கு குளுமையான காமிராவும், கதைப் பின்னி வசனமெழுதும் டைரக்டர் வேலை மட்டுமில்லை.

இதற்கெல்லாம் அடித்தளம் நிர்வகம்.

கவிதாலயாவின் மிகச் சிறப்பான முதல் அம்சம், அது திறமையான நிர்வாகிகள் உள்ள கம்பெனி. மறுநாள் ஷூட்டிங் நேர விவரங்கள், இடம், சகலமும் முன்கூட்டியே சம்பந்தப்பட்ட சகலருக்கும் சொல்லப்படும்.

நல்ல கலைஞன் நிர்வாகியாய் இருப்பது அரிது. நிர்வாகம் சரியாய் இல்லாதபோது அங்குள்ள கலைஞன் சோபிப்பது கடினம்.

இரவு முழுவதும் ஷூட்டிங்கில் கலந்துகொண்டு விட்டு விடியலில் வந்து தூங்கும் நடிகரை உலுப்பி எலுப்பி முகம் துடைக்க வைத்துக் காரில் போட்டுக்கொண்டு படப்பிடிப்புத் தளத்துக்குக் கொண்டு வரும் நிர்வாகிகள் பலரை எனக்குத் தெரியும்.

“நாளைக்குக் காலை அஞ்சு மணிக்கு எழுப்பறேன் சார்” என்று புரொடக்ஷன் மானேஜர் சொல்கிறபோது

‘ஐயோ’ என்று கோபம் வரும். யோசித்தால் துருவிப் பார்த்தால் இரண்டு மணி நேரத் தூக்கம் கூட இல்லாமல் அந்த மேனேஜர் சுற்றித் திரிவது தெரியும்.

நிர்வாகம் கட்டுப்பாடாய் இல்லையென்றால், விறு விறுப்பாய் இல்லையெனில், கலைஞனும் சோம்பலாவது இயல்பு.

பிறகு சகலமும் தூங்க நேரிடும்.

கவிதாலயாவின் நிர்வாகத்தில் முக்கியப் பங்கு உள்ளவர் அனந்து. ஒரு நாளைக்கு இருபது மணி நேரம் உழைக்கும் 54 வயது இளைஞர், உலக சினிமாவின் பெரும் பகுதியை அறிந்த தமிழர். புள்ளி விவரங்களில் மன்னன் புத்தகப் பிரியர். சினிமா என்கிற கலையில் வெகு நிச்சயமாய் ஒரு பேராசிரியர்.

ஆனால் கொஞ்சம் கோபக்காரர்.

விரட்ட வேண்டிய நேரத்தில் விரட்டி, வேலைப்பளு குறைந்த நேரத்தில் விவரமாய் எனக்குச் சினிமாவைப் போதித்தவர். அவரோடு எனக்கு இரண்டாவது வாரமே தகராறாயிற்று.

வளசரவாக்கம் கே. ஆர். விஜயா காடானில் ‘சிந்து பைரவி’ ஷூட்டிங் நடந்தது.

“ஒன்பது மணிக்கு ஷூட்டிங். காலை. ஏழு மணிக்கு உங்களுக்குக் கார் வரும். முதல் உங்களை ஏத்திக்கிட்டு அப்புறம் மாம்பலத்துல இரண்டு பேர். பிறகு உதவி காமிராமேன் பாபு. அப்புறம் காமிராமேன் ரெட்டியைக் கூட்டிக்கிட்டு எட்டரைக்கு ஸ்பாட்ல இருக்கணும். ஆறே முக்காலுக்கு ரெடியாயிடுங்க.” கவிதாலயா ப்ரொடக்ஷன் மானேஜர் ராமு விளக்கினார்.

“ஒன்பது மணி ஷூட்டிங்கிற்கு ஆறே முக்காலுக்கு தயாராகணுமா? என்னைக் கடைசியா ஏத்திக்க முடியாதுங்களா?

“அதெப்படிங்க முடியும்? நீங்கதானே கவிதாலயா வுக்குப் பக்கத்துல இருக்கற ஆளு? ஆறே முக்காலுக்கு ரெடியாயிடுங்க.”

ஏழலர மணி டிராக்டர் கம்பெனிக்கு எட்டு மணிக்குப் போவதே என் வழக்கம். இங்கே எதற்காக ஒன்றே முக்கால் மணி நேரம் முன்னதாகக் கிளம்ப வேண்டும்? மனசு குறுக்கு வழியைத் தேடிற்று.

“உங்க ஸ்கூட்டர்லயே நீங்க வந்துடலாம். பதினைஞ்சு ரூபா பேட்டா,” ராமு வேறு வழி சொன்னார்.

ஸ்கூட்டரில் வளசரவாக்கம் வரையிலும் போகச் சோம்பல். கண்டுபிடி குறுக்கு வழியை... கண்டுபிடி. மனசு துரிதமாய்க் கணக்குப் போட்டது.

“சரிங்க. ஸ்கூட்டர்லே வந்துடறேன்.”

ஸ்கூட்டரில் ஏறி எட்டு மணிக்கு நேரே டைரக்டர் வீடு போனேன் ஏழு நிமிட ஓட்டம்.

“சார், நான் உங்கக் கார்ல வளசரவாக்கம் வந்து ரட்டுமா?”

“வாயேன்.”

எட்டரை மணிக்குக் கிளம்பினோம். ஒன்பது மணிக்கு டானென்று ராஜா மாதிரி டைரக்டரோடு இறங்கினேன். கூடவே இன்னொரு உதவி இயக்குநர் வஸந்த்.

யூனிட் மொத்தமும் நடிகர் நடிகையர் உட்பட டைரக்டர் வரவுக்குக் காத்திருந்தது. வாசலிலேயே உட்கார்ந்திருந்த நடிகர் சிவகுமார் முகமன் கூறினார்.

“முன்னடியே வந்துட்டிங்களா... சிவகுமார் சார்?”

“உள்ள வந்த முத ஆள் நான்தான். அப்புறம்தான் யூனிட் வேனே வந்தது. ஏழோ, ஏழேகாலோ நான் வரப்ப...”

“ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரம்?”

“வீட்ல உட்கார்ந்து என்ன செய்யறது? ஷூட்டிங் இருந்தா எனக்கு வீட்லே இருப்புக் கொள்ளாது. இது தவிர இப்படி முன்னாடி வந்ததுல எனக்கு ஒரு சந்தோஷம். நடிகர் முன்னாடி வந்தாச்சு... நம்ம எல்லாம் லேட்டா வரமென்னு யூனிட் கொஞ்சம் பதறி வேலை செய்யும். அதைப் பார்க்கறதுல ஒரு சந்தோஷம்.”

“ஸாடிஸ்ட் சார்... நீங்க...”

“உங்களுக்குப் புரியலை.”

“என்ன புரியலை?”

“புரியும். வாங்க, உள்ளே போகலாம்.”

ஏதோ பூடகமாக பேசுகிறார் சிவகுமார் என்று தெரிந்ததே தவிர, அதன் உள்ளர்த்தம் புரியவில்லை. நாலு நாள் ஷூட்டிங். டைரக்டரோடு வந்தாயிற்று. செளகர்ய மாய் ஏழு மணிக்கு எழுந்து எட்டு மணிக்குக் கிளம்பி. ஒன்பது மணிக்கு எல்லோரும் வந்த பிறகு டைரக்டரோடு டைரக்டர் காரில் கம்பீரமாய் இறங்கிய அசட்டு சந்தோஷம் ஐந்தாம் நாள் உடைபட்டது.

உடைத்தவர் அனந்து.

“மிஸ்டர் பாலகுமாரன், இங்க வாங்க.”

வெடுவெடுப்பாய் இருந்தது அனந்துவின் குரல். “ஒன்பது மணிக்கு, டைரக்டரோடு வர்த்துக்காக நீங்க அளிஸ்டெண்ட் டைரக்டராச் சேரலை. இப்படி ஒன்பது மணிக்கு வந்தீங்கன்னா செட் ப்ராப்பர்ட்டி யார் பாக் கறது? எப்ப செட் ஒழுங்குபண்றது? ஸ்கூட்டர்ல வரேன்னு சொன்னீங்களாம். சரி, எட்டு எட்டரைக்கு வருவீங்கன்னு பார்த்தா ஒன்பது மணிக்கு வந்திருக்கீங்க இன்னிக்கு.”

“சார், யாரும் செட் நான் கவனிக்கணும்னு சொல்லியே.”

“சொல்ல மாட்டாங்க. நீங்களே செய்யணும்.”

“சொல்லியிருந்தா செய்திருப்பேன் சார்”

“ஏன் சொல்லணும்னு பார்க்கறீங்க? உங்களுக்குச் சினிமால இன்ட்ரஸ்ட் இல்லையா? முன்னாடி வந்து என்ன நடக்கறதுன்னு பார்க்க வேண்டாமா? சின்ன பையனா நீங்க, எல்லாம் சொல்லித் தரதுக்கு. இழுத்துப் போட்டுக்கிட்டு எல்லா வேலையும் தானா செய்யணும். பள்ளிக்கூடமா இது? உக்காரு...எழுந்திருன்னு சொல்றதுக்கு. போய் வேலையைக் கவனிங்க. வஸந்த், இனிமே நீங்களும் டைரக்டர் கார்ல வரக் கூடாது. யூனிட் கார்ல வரணும். முன்னாடியே வரணும்.”

வெடுவெடுப்பான கட்டளைகள் எனக்குக் கோபம் தந்தன. கிட்டத்தட்ட யூனிட் மொத்தமும் கேட்கும்படி இந்தக் கட்டளைகளை உரத்துக் கூறியது வெறுப்பைக் கொடுத்தது.

எதுக்கு இந்தக் கிழவர் அதிகம் அலட்டுகிறார் என்று கோபம் பொங்கிற்று. உண்மை தெரியவில்லை.

“என்ன, காலைல ஏதோ தகராறு போல இருக்கு?” சிவகுமார் இடைவேளையில் கேட்க, அனந்துவைப் பற்றிப் பொருமினேன்.

“சௌகர்யமா வளர்ந்துட்டீரு, ஓய்....அதான் பொரு மறீரு...”

“யார் சௌகர்யமா வளர்ந்தது? நானும் கஷ்டப் பட்டவன்தான்.”

“சும்மா பேச்சு. எப்படி நீங்க ஒன்பது மணிக்கு வந்தது சரிங்கறீங்க?”

“என் கிட்ட சொல்லியிருக்கலாம், எட்டு மணிக்கு வேலை ஆரம்பம்னு நான் வந்திருப் பேனில்லை...அதை விட்டுட்டு நாலு பேர் முன்னாடி...”

5

“முட்டாள் பாலா, ஷூட்டிங் முன்னாடி உதவி டைரக்டருக்கு வேலையிருக்கும்னு உங்களுக்கும் சொல்லித்தரணுமா? இதான் உங்களுக்கு சினிமா புரிஞ்ச லட்சணமா? டைரக்டர் வர்ற வண்டில நீங்களும் வரணும்னு ஆசையா...கர்வமா? ஏழு மணிக்கு நான் வந்தாச்சுன்னு முதல் நாள் சொன்னேனே... அப்பக் கூடப் புரியலையா? டைரக்டர் வரலாம் ஒன்பது மணிக்கு. நீங்க ஏழு மணிக்கு வரணும் எட்டு மணிங்கறது ஒரு கன்ஸிடரேஷன். சொல்லும்படியா வச்சிக்கிட்டது உங்க முட்டாள்தனம். அனந்து மரியாதையா பேசினாரு. வேற யாராவது இருந்தா அசிங்கம் பண்ணிட்டிருப்பாங்க. டைரக்டர் வண்டில வரதை விடுங்க. யூனிட் ஆளுங்களோடு புழங்கறதுக்கு ட்ரை பண்ணுங்க. முதல் ஆளா வாங்க. கடைசி ஆளாப் போங்க. மேக்ளிமம் டைம் செட்ல இருங்க. டிராக்டர் கம்பெனி மானைஜ்மெண்ட் ஆளாவே இருந்தா கீழே இறங்கும் துரை.”

பொட்டில் ஒளி பரவிற்று. என் தவறு தெளிவாய்ப் புரிந்தது. டைரக்டரோடு காரில் வருவது எனக்குத் தாமதம் மட்டுமில்லை; யூனிட்டில் தவறான கருத்து பரவும். யூனிட் நெருக்கமில்லையெனில் எந்த வேலையும் நெருக்கமில்லை. வேலையில் புழங்கும் நண்பர்களோடு அன்னியமாவது ஆபத்தான விஷயம்.

சிவகுமார் முன்னதாய் வருவது ஸாடிஸம் இல்லை. மேக்கப்மேன் முதல் காமிராமேன் வரை சகலரோடும் நெருங்கிப் பேச எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி.

“சுந்தரமூர்த்தி. நெத்திப்பொட்டு இப்படி வச்சா சரியா இருக்குமா?”

“பாலன், எவ்வளவு ஜிப்பா வந்திருக்கு இதுவரைக்கும்? சால்வை எத்தனை இருக்கு?”

106 □ இதற்குத்தானே ஆசைப்பட்டாய்...

“ரெட்டிகாரு, எப்படிம்மா நேத்து க்ளோசப். ப்ராப்ளம் இல்லையே... நல்லா வருமா?”

மறுநாள் ஏழே முக்காலுக்கு யூனிட் காரில் வந்து வள சரவாக்கம் இறங்கியபோது சிவகுமார் புழக்கத்தைக் கவனிக்க முடிந்தது.

அப்படி வந்தபிறகுதான் தொட்டுத் தொட்டு எத்தனை வேலை ஷூட்டிங் முன்பு இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஆனால் இதை என்னிடம் நிதானமாய்ச் சொல்லியிருக்கலாமே.

சொல்ல மாட்டார்கள்.

ஆர்வம் தானாய் வரவேண்டுமே தவிர, அழைப்பு விடுத்து வரக்கூடாது.

நான் அனந்துவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டேன்.

“நேத்திக்கு எனக்குக் கொஞ்சம் ப்ரஷர் ஜாஸ்தி இருந்தது. வேகமாப் பேசிட்டேன், வஸந்த் டைரக்டர் கூட வரதே தப்பு. உங்களையும் சேர்த்துக்கிட்டார்னுமே போது கோபம் வந்தது. ஐயாம் ஸாரி.”

யூனிட்டோட நெருங்கிப் பழகப் பழக கவிதாலயாவின் கட்டுக்கோப்பும் துரிதமும் என்னைக் கவர்ந்தன. நடிகர் சிவகுமாரோடு பழகப் பழக அவர் வெற்றிப் பாதையின் ரகசியம் புரிந்தது. அடக்கம் எவ்வளவு அவசியம் என்பது தெரிந்தது. கவிதாலயா யூனிட் மொத்தமும் நெருங்கிப் பழகினேன். உற்றுப் பார்க்க ஒவ்வொரு மனிதரும் அங்கே நீரோட்டம் மிக்க வைரக்கல் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

பாலகுமாரன் □ 107

வாழ்க்கை என்பது ஒரு மொழியெனில் அதில் கமல ஹாசன் புதுக் கவிஞர். சிவகுமாரோ மரபுக் கவிஞர். இங்கே கமலஹாசன் பக்கம்தான் எனக்கு விருப்பமெனினும் சிவகுமார் என்கிற மரபுக் கவிஞனை நான் வியக்கத்தவறிய நிலை.

சிவகுமாருடையது கடும் மரபு. “நொந்து கெடுவாந்னு தெரியாதயா சொல்லியிருக்கான். ஒருநாளைக்கு இரண்டு தரம், ஒரு வாரத்துக்கு இரண்டு தரம், ஒரு மாசத்துக்கு இரண்டு தரம் இதான்யா கணக்கு.”

எனக்கும் நடிகர் சிவகுமாருக்கும் இடையே நிறைய விவாதங்கள் படப்பிடிப்பு இடைவேளைகளில் வரும். அவை ஆரோக்கியமானதாய் இருக்கும்.

“சார், அது என்ன இரண்டு தரம் கணக்கு?”

“ஒரு நாளைக்கு இரண்டு முறை குடல் சுத்தம் செய்ய ணும். ஒரு வாரத்துக்கு இரண்டு முறை எண்ணெய்க் குளியல் எடுக்கணும்” ஒரு மாதத்துக்கு இரண்டு முறைதான் பலான விஷயம்.... இதை ஒழுங்கா இப்படிச் செய்தாதான் உடம்பு நல்லா இருக்கும். சினிமாக்குன்னுவந்துட்டிங்க. சினி மாக்காரனுக்கு வெயில், குளிர், மழை, காத்து எதுவும் லட் சியம் கிடையாது. இப்படி லட்சியமில்லாம சுத்தனுமின்னா உடம்பு உறுதி வேணாமா?”

“சார், பிறந்ததிலேர்ந்து பேசறோம். நாக்கு தேஞ்சா போகுது” சமீபத்திய விஞ்ஞானப்படி ஸெக்ஸுக்கும் உடல் அயர்ச்சிக்கும் சம்பந்தமேயில்லை.”

“உயிர்ச் சத்துய்யா... உயிர்ச் சத்து விரயம் பண்ண லாமா? அவுட்டோர் போகப் போறோம் லுடு வாசல் விட்டு இருபது நாள் உழைக்கப் போறோம். சாமி மாலை போட்ட கணக்கா இருபது நாளும் இரும். சிறகு மாதிரி இருக்கும் பாருங்க உடம்பு.”

இருபது நாட்கள் விசாகப்பட்டினத்தில் சிந்து பைரவி ஷூட்டிங். அங்கே எனக்குத் தொந்தி கரையவும், பிராணா யாமம் செய்யவும் சிவக்குமார் சொல்லிக் கொடுத்தார். உடம்பு சிறகு மாதிரிதான் இருந்தது.

பாறை வெப்பமும் ஊதற் காற்றும் சமுத்திரக் குளிரும் தாக்கினபோதும் சின்ன ஜலதோஷம் கூட இல்லை.

ஆனாய் பாறை, சுற்றி ஆர்ப்பரிக்கும் கடல், அலை இழுக்கிறபோது பாறைக்குப் போய்த் தனியே உட்கார்ந்து, 'மோகம் என்னும் மாயப் பேயை நானும் கொண்டு போட வேண்டும்...'

-என்கிற பாட்டுக்கு பாவமும் தாளமுமாய் வாயசைக்க வேண்டும். முதல் டேக் ஓ. கே. இரண்டாவது ஓ. கே. மூன்றாவது பெரிய அலையாய் வரட்டும் என்றார் டைரக்டர். கத்தினாலும் கேட்காத தூரத்தில் வசதியில்லாது பாறையில் உட்கார்ந்திருக்கும் சிவகுமார். அவருக்குக் கீழே மறைந்து அமர்ந்து அவர் இடுப்புத் துண்டை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிற மேக்கப்மேன் சுந்தரமூர்த்தி.

அலை வந்தது. காமெரா சுழலத் துவங்கியது. எதிர் பார்த்தது போலப் பெரிய அலை மூர்க்கமாயிற்று. ஒரு தவ்வல். இரண்டாவது தவ்வலில் வேகம் கூடிற்று. பளிர் என்று பாறையை அறைந்தது. சுந்தரமூர்த்தியைத் தனியே பிரித்துப் போட்டது. சிவகுமாரை உருட்டிற்று நிமிட நேரத்தில். பாறை மீது ஆட்கள் யாரும் காணோம். பக்கென்று வயிற்றில் பயம் பந்தாய்ச் சுழன்றது.

"சார், ஷாட் ஓகையா?" என்று சிவகுமார் எழுந்த பிறகு மூச்சு வந்தது.

சுந்தரமூர்த்தி அலை வீசிய வேகத்தில் மற்றொரு பாறையில் மோதி கால கையெல்லாம் சிராய்ப்புடன் எழுந்திருந்தார். இப்போது கூட சிந்து பைரவியில் அந்த உக்கிரமான அலையை அந்தப் பாட்டில் காண முடியும்.

"ஒரு செகண்ட் பயந்துட்டேன், சிவகுமார்."

"பயப்பட வேணாம் பாலு. மனசறிஞ்சு யாருக்கும் கெடுதல் பண்ணலை. யார் சொத்தையும் கொள்ளை அடிக் கலை, தலைக்கு மேல தர்மம் இருக்கு. காப்பாத்தும். நிச்சயம்"

"அப்போ நமக்குக் கெடுதல் பண்ணுவங்களை என்ன செய்வது?"

"கை கட்டிகிட்டுப் பார்த்துக்கிட்டு இருங்க. கண்ணு முன்னாடி கரைஞ்சு காணாத போவான். அப்பக்கூட எனக்குக் கெடுதல் பண்ணினேல்ல... அதான்னு நினைக்கா நங்க. போய் ஹெல்ப் பண்ணுங்க. அது அவனுக்குப் பாடம். உங்களுக்கும் திருப்தி."

எவரையும் எதன் பொருட்டும் நோக்கக்காத அந்த இனியவர் பல்லாண்டு வளமுடன் வாழப் பிரார்த்தித்தேன்.

மற்றொரு கூட்டம்.

தர்பார் ராக ஸ்வரங்களை சபைக்குக் குடித்துவிட்டு வரும் ஜே. கே. பி. சரியாகப் பாடவேண்டும். இடதும் வலதுமாய் நடந்து பாட முழு ட்ராலி ஷாட், மிட் ஷாட்... வாயசைப்பு துல்லியமாகத் தெரியும். ராக ஸ்வரங்களோ நிரடானவை, நாலு நாட்களாய் அதைத் திரும்பத் திரும்ப வாக்கமேன் கேட்டு மனனம் செய்து கொண்டிருந்தார் சிவகுமார். அவர் சங்கீதப் பயிற்சி இல்லாதவர். பாடும் நிறம் உள்ளவர்க்கே நெருடலாகும் ஸ்வரங்கள்.

"முன்ன பின்ன அட்ஜஸ்ட் பண்ணிடலாம், சிவா...." டைரக்டர் சொல்ல, "வேணாம் சார், நான் தரோவா இருக்கேன். ரெடி சார்."

அறுபது ஜூனியர் நடிகர் நடிகைகள் பின்னால் சபையோரமாக உட்கார்ந்திருக்க, சிவகுமார் அற்புதம் காட்டினார், இழைகூடப் பிசகாமல் ஸ்வரம் சொன்னார்.

எவரம் முடிந்து பாராட்ட நான் வாயெடுக்குமுன் பின்னால் இருந்த ஜூனியர் ஆர்ட்டிஸ்டுகள் ஒட்டு மொத்த

மாய்ப் பலமாய்க் கை தட்டினார்கள். கை தட்டும்படி அவர்களுக்கு உத்தரவில்லை. கை தட்டும் காட்சியில்லை. மனம் விட்டு அந்த நடிகனைப் பாராட்ட ஒட்டு மொத்த மாய்ச் செயல்பட்டார்கள்.

ஒரு நல்ல நடிகனை மற்றக் கலைஞர்கள் ஸ்பான் டேனியஸாய்ப் பாராட்டின செயல் எனக்குப் பரவசம் கொடுத்தது. நான் அதைச் சிறுகதையாக்கினேன்.

துணை நடிகர்கள் பற்றி என் எண்ணம் வெகுவாய் உயர்ந்தது. வாழ்க்கையில் அடிபட்டு நொந்து போயிருப் பினும் அந்தத் துணை நடிகர்களின் கலை உணர்வு என் கண்ணில் ஜலம் துளிர்க்கச் செய்தது. மனிதர்கள் அடிப் படையில் மிக மிக நல்லவர்கள் என்கிற நினைப்பு உறுதிப் பட்டது.

கரகரவென்று கண்ணில் நீர் வழிய நான் உட்கார்ந்திருந்த நிகழ்ச்சியும் நடந்தது. அது இளையராஜாவின் 'ஹெள டு நேம் இட்' கேஸட் வெளியீட்டின்போது. எனக்கு இசையில் ஞானம் கிடையாது. காதுகள் மட்டுமே உண்டு. தேர்ச்சி கிடையாது. கொஞ்சம் பயிற்சி உண்டு.

ஒரு வாரப் பத்திரிக்கைக்காக இளையராஜாவைப் பேட்டி எடுக்கப் போனேன்.

அது என் விடலைப் பருவத்தின் உச்சக் கட்டம். இளையராஜா பிரகாசமாய் வெளி வந்துவிட்ட காலம்.

கோவில் மணி ஓசைதனைக் கேட்டதாரோ... என்று தெருவெங்கும் ஜனங்கள் பாடிக் கொண்டிருந்த நேரம் அது.

6 "பேட்டியா... என்ன பேட்டி? என்ன கேள்வி?"

"சங்கீதம் பற்றிச் சில கேள்விகள்... உதாரணமா தியாகையர் கிருதிகள் பாடும்

முக்கியமாகவும் சியாமா சாஸ்திரிகள் கிருதிகள்...."

"ஒரு செகண்ட். எனக்கு இதுக்கெல்லாம் பதில் தெரியாது. எனக்குத் தியாகையரும் தெரியாது. சியாமா சாஸ்திரியும் தெரியாது. எனக்குத் தெரிஞ்சது இந்த ஆர்மோனியப் பெட்டி, இதுவேர்ந்து வர்ற சத்தம். இதைச் சங்கீதம்னு எதுக்க இருக்கறவங்க சொல்றாங்க. அவ்வளவு தான். இதுல கேள்வியோ பதிலோ எதுவும் இல்லை." முகத்தில் அடித்ததைப் போல பதில் வந்தது.

"சங்கீதப் பயிற்சி இல்லாம பாட்டமைப்பது...."

"நல்ல சங்கீதப் பயிற்சி இருக்கிறவர்களுக்கு ட்யூன் போடத் தெரியணும்னு அவசியம் இல்லை. ட்யூன் போடறவங்க எல்லாம் சங்கீதப் பயிற்சி முடிச்சுட்டாங்கன்னும் இல்லை. இசை பெரிய விஷயம். அது என்ன ஏதுன்னு இத்தனை நாளைக்கப்புறமும் எனக்குத் தெரியலை."

"எனக்குத் தெரியலையே முண்டம்! உனக்கு என்ன தெரியும்னு பெரிய பெரிய பேரைச் சொல்லிக் கேள்வி கேட்க வருகிறாய்...?" வார்த்தையாய்ச் சொல்லாத உண்மை நெஞ்சுக்குள் உறைத்தது. நான் வெளியேறினேன். இளையராஜா பேட்டி கொடுக்க மறுத்துவிட்டார் என்று வாரப்பத்திரிகை ஆசிரியரிடம் போய் சொன்னேன்.

இளையராஜா பேட்டிக்கு மறுக்கவில்லை. இரண்டு வரி பதிலில் என் யோக்கியதையை உடைத்து எனக்கு வெளிப்படுத்தினார்.

இதற்குப் பிறகு நான் அவரைச் சந்தித்தது சிந்து பைரவி படத்துக்கு ட்யூன் போட சுவேரா ஓட்டலுக்கு அவர் வந்தபோது, டைரக்டரும் மூன்று உதவியாளர்களும் அனந்துஷமாய் நான்கு பேர், இளையராஜா, அவர் உதவியாளர் அவ்வளவுதான்.

ஹார்மோனியம் பிரித்து, சுருதி கூட்டியதும் டிபன் வந்தது. சகலரும் தட்டேந்தி உண்ண, சட்னி சாம்பார்

நெடி அரையைச் சூழ்ந்து கொண்டது. பிறகு அரைமணி நேரம் சில முயற்சிகள் செய்துவிட்டு உறையை முடிவிட்டார். 'அப்புறம் பார்க்கலாம்' என்று இறங்கிப் போய்விட்டார்.

"கூட்டம் ஜாஸ்தி. அதான் அவருக்கு மூட் இல்லை," என்று சொல்லப்பட்டது. மற்றொரு முறை வி. ஜி. பி. கடற்கரை ஓட்டலில் டியூன் போட நாள் ஒதுக்கியபோது உதவியாளர்கள் யாரும் வரவேண்டாம் என்று சொல்லப்பட்டது.

ஓர் அனுபவத்தை இழக்கிறோம் என்கிற கோபத்தில் மனசு கொதித்தது. ஆறு பேர் கூட்டமா இவருக்கு என்று கேள்வி வந்தது. இளையராஜா அலட்டிக் கொள்கிறார் என்கிற பொருமல் வந்தது.

இந்தப் பொருமலைத் தந்திரமாய் மனசுக்குள்ளேயே தக்க வைத்துக் கொள்ள எனக்குத் தெரியவில்லை.

வளசரவாக்கம் ஷூட்டிங் முடிந்து அவுட்டோர் போவதற்கு முன்பு இரண்டு பாட்டுக்கள் ஒலிப்பதிவான அன்று தனியே பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிற நேரத்தில் கேட்டு விட்டேன்.

இளையராஜா வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

என் கேள்வி சிரிப்பாயிற்றா.... அல்லது அதன் உள்ளூரத் தெரிந்த கோபம் சிரிப்பாயிற்றா? தெரியவில்லை.

"நீங்க கதை எழுதுவீங்க இல்லை?"

"ஆமாம் சார்."

"பேட்டிக்கு வந்திருந்தீங்க இல்லை!"

"ஆமாம் சார்"

"நீங்க எழுதறபோது ஆறு பேர் சுத்தி நின்று எட்டிப் பார்த்தார் எழுத முடியுமா?"

"முடியாது சார். ஒரு தனிமை வேணும்!"

"அதான். காட்சி சொல்ல டைரக்டர் இருந்தா போதும். அதுவும் காட்சி சொல்ற வரைக்கும். அப்புறம் தனியா விட்டாதான் டியூன் அமைக்கிறது சுலபம். அன்னிக்கு ஏனி ரும்ல சாம்பார் நெடி ரொம்ப ஜாஸ்தியா யிருச்சு. அங்க டிபன் சாப்பிட்டது தப்பு"

"கூட்டம் ஜாஸ்தி என்று சொல்லிட்டுப் போயிட்டதா சொன்னாங்க. ரொம்ப வருத்தமாயிருச்சு"

"வருத்தம் எதுக்கு? டியூன் போடறப்ப கொஞ்சம் தனிமை வேணும். இப்ப டியூன் ரெடி. வாங்க வந்து பக்கத்துல உட்கார்ந்து எப்படி வேலை செய்யறேன்னு பாருங்க."

"இசைப் பயிற்சி நெல் முனையளவு இல்லாதவருக்குக் கூட இளையராஜா இசையமைக்கும் விதம் பார்க்க, கேட்க, பரவசமாக முடியும். இழை இழையாய்ச் சங்கதி கள் பிரித்து நான்கு புறமும் நானாவித இசைக் கருவி களுக்கு வினியோகித்து ரெக்கர்டிங் ரும் போய் மொத்தமும் உள் வாங்கி ஒலி அளவைக் கூட்டிக் குறைத்துப் பின்ன விட்டு, பளபளப்பேற்றி ரத்தினக் கம்பளமாய், பட்டாய் அது வெளி வர.... யம்மா...! பரம சுகம். ஒருநாள் முழுக்கக் கிறுகிறுத்து அங்கே உட்கார்ந்திருக்க முடியும்."

வாரப் பத்திரிகைக்குப் பேட்டி என்று போனபோது பேச மறுத்த இளையராஜா வெற்று மனிதனாய் அவரிடம் நான் போய் நிற்க ஆயிரம் விஷயங்கள் பேசினார்.

"இன்று பெளர்ணமி. நான் முழுப் பட்டினி. நல்ல வேளை நான் வாசகர்களோடு என் உணவு விஷயம் பற்றிப் பரிமாறிக் கொள்ளத் தேவையில்லை."

தன் வெளிநாட்டு அனுபவம் பற்றிக் குமுதத்தில் அவர் எழுதியிருந்த வாசகம் பற்றி நினைவூட்டினேன்.

“எப்படிங்க சோறு பத்திக் கட்டுரை எழுத முடியும்? உலகத்துல எத்தனையே பிரமிப்பான விஷயம். எப்படி சாப்பாடு பத்தி எழுதறது?” என்றார்.

“பசிக்குதாங்க சாப்பாடு, அத ருசிச்சுப் பேசறது அசிங்கம்.”

“அப்ப எதுல ருசி உங்களுக்கு?”

“சாப்பாடு ருசி ஒழிக்க முடிஞ்சதுங்க. ஆனால் புகழ்ல இருக்கிற ருசி, பணம் பத்தின ருசி, பெண் ருசி இதெல்லாம் போகலைங்க. ஆனா மெள்ள மெள்ளப் போகும்னு ஒரு நம்பிக்கை இருக்கு.”

“எப்படி?”

“ருசிக்கிற போதே கேள்வி வருது... என்ன இது... ஏன்னு யோசனை வருது... ஏண்டா இதைச் செய்யறேன்னு கவலை வருது... அதே சமயம் ருசியும் அறுபடலைங்க, ருசியும் அறுபடாம அதேநேரம் கேள்வியோட இருக்கிற நிலையில் ஒரு அயர்ச்சி வருது. தவிக்கிறேன். ஆனா, தொடர்ந்து கேள்வி கேட்டுக்கறேன்.”

என் அடிமனத் தவிப்பைக் கொட்டினேன்.

நான் அவருக்குச் சினேகமானது இங்குதான். இளையராஜா சிறிது நேரம் தான் எழுதிய கவிதைகளைப் படித்துக் காட்டினார். பிறகு மனம் என்று ஒன்று இல்லாத நிலையைப் பற்றி விளக்கினார். “நிறையப் படிச்ச நிறையக் குழப்பிக்கிறீங்க. ரமணர் படிங்க, போதும். நம்ம ஊர் ‘ஸென்’ மாஸ்டர் அவர்தான்.

“மனசுன்னு ஒண்ணு இருந்ததுன்னா சிந்தனை வரும். சிந்தனையின் விளைவு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நான் பெரியவனா நீ பெரியவனான்னு கேள்வி. எல்லோரும் சிந்திக்க ஆரம்பிச்சுட்டோம். ஆக விளைவு? ஏகப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகள். இதைக் கூட்டம் கூட்டமா கோவிலுக்குப்போயோ, கட்சிக் கூட்டத்திலேயோ ஒழிக்க முடியாது.

தனித் தனியா மாறணும். இது சுலபம் இல்லை. இது சுலபமாகிற வரைக்கும் இங்கே விடிமோட்சம் இல்லை. என்ன செய்யலாம். இருந்துட்டுப் போகவேண்டியதுதான். எனக்கு இது புரிஞ்சு போச்சு. அவ்வளவுதான். எனக்கு புரிஞ்சதை உங்களுக்கு எப்படிச் சொன்னாலும் கேள்வி மேல கேள்விதான் வருமே தவிர, நான் சொல்லி நீங்க கேள்வி கேட்டு நான் பதில் சொல்லி...எதுக்கு இந்த நரகம்? இதுக்குச் சும்மா இருக்கலாம்.”

“சும்மா இருப்பது என்றால்...”

“எதாவது பண்ணிக்கிட்டிருப்போம். இசை அமைக்கிறது. நாவல் எழுதறது, படம் எடுக்கறது.. எதாவது.”

“இசைல ஒரு ஆசையோடு முழ்கலையா நீங்க...”

“ஹானஸ்டா செய்யறேன், எதிர்பார்ப்பு இல்லைன்னா ஹானஸ்டி தானா வரும். ஹெளடு நேம் இட்னு ஒரு மியூசிக் கம்போஸ் பண்ணியிருக்கேன், அதுவும் இன்னிக்கு செய்தி சிந்து பைரவிப் பாட்டும் ஒண்ணுதான். ஒரே மாதிரி ஹானஸ்டிதான். அதுவும் நிலா காயுது நேரம் நல்ல நேரமும் ஒரே விதம்தான். ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு விதமா ஒவ்வொருத்தரைப் பாதிக்கும். அதுக்கு நான் பொறுப்பில்லை, என் பொறுப்பு என் ஹானஸ்டி மட்டுமே. இந்த ஹானஸ்டிக்கு அடிப்படை சும்மா இருந்தால்.”

“அப்ப இத்தனை பணம்...இத்தனை புகழ்...”

“வருது, வச்சுக்கறேன். உன்னை மாதிரி மேதை உன் டாங்கறாங்க...சரின்னு கும்புடறேன். வரலேன்னு வச்சுக் குங்க. அப்ப என்ன செய்வேன். ஆர்மோனியப் பெட்டியைத் தோளில் மாட்டிக்கிட்டு கிராமம் கிராமமா சுத்தினவன் தானே. நான் அப்பவும் சந்தோஷமா இருந்தேனே, அப்ப நான் சுத்தினேன். இப்ப என் பாட்டு சுத்துது, அவ்வளவு தான் வித்தியாசம். நான் பாட்டுக்காரன். இது என்வேலை அவ்வளவுதான்.”

“நாம பொறந்ததுக்கு நன்மை ஏதும் செய்ய வேணாமா?”

“நீங்க பொறந்தது நன்மைக்கா... தீமைக்கா யார் பதில் சொல்றது? எப்படித் தீர்மானிக்கிறது? நமக்குப் பிடிச்ச விதமா ஏதாவது சொல்லிக்கலாம். நெஜம் என்ன... அது தெரியாதபோது, தெரிஞ்சுக்கவே முடியாத போது எதுக்கு இந்த கேள்வி?”

ஸ்டியா உள்ே “தொம் தொம் தொம்....” பதிவு நடந்து கொண்டிருந்தது. நான் வெளியே சொக்கப்பணையாய் எரிந்து கொண்டிருந்தேன். இளையராஜா மறுபடி வெளியே வந்தார்.

“ஏங்க, உங்க வாழ்க்கையில் சிக்கலை இல்லையா?”

“இருக்குங்க. அதை ஏன் உங்ககிட்ட சொல்லணும். சொல்லி என்ன லாபம்? என் சிக்கலை நான்தான் பிரிக்கணும். உங்க வேதனைக்கு நீங்கதான் வைத்தியம்....” கார் நகர்ந்தது.

மறுநாள் வேறு ஒரு பாடல் பதிவு.

“பாலகுமாரன், உள்ள வாங்க.” தன் அறைக்கு அழைத்துப் போனார். ரமணர் புத்தகம் ஒன்றைக்கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தார்.

“இளையராஜா என்கிற இது பாலகுமாரன் என்ற எனக்குக் கொடுத்து வாங்கிக் கொள்வது.” அவர் எழுதியதைப் பிரித்துப் படிக்க உள்ருக்குள் உறைந்து போனேன். என் பெருமபான்மை கர்வங்கள் அன்று ஒடுங்கி ஒழிந்தன; அலட்டலும் ஆரவாரமுமாய் இருந்த பாலகுமாரன் அன்று அழிந்து போனான்.

இதற்குப் பிறகு மனிதர்களோடு நல்லுறவு கொள்வது எனக்கு எளிதாயிற்று.

உள்ளே இருந்த தணலை ஊதி என்னை எரித்த இளைய ராஜாவை நோக்கி என் வாழ்நாள் முழுவதும் கை கூப்பி யிருப்பேன்.

மனச்சுமைகளை உதறி விட்ட பிறகு, அப்பா.... நடப்பது எவ்வளவு எளிதாய் இருக்கிறது! இளையராஜாவைக் கர்வி என்று என் காதுபட இன்னும் சொல்கிறார்கள். அப்படியா என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். போதி மரம் தொட்ட வருக்கெல்லாமா ஞானம் வரும்.

சிந்து பைரவி படப்பிடிப்பின் போது சினிமா என்கிற கலை பெரும் வியப்பை ஒவ்வொரு நாளும் எனக்குத் தந்து கொண்டிருந்தது.

பேசிப் பேசி மெல்ல மெல்லக் கதையைக் காட்சி காட்சியாக வளர்க்கும். பேசும்போதே மனத்திரையில் படமாக வளரும் சுகமான அனுபவம் கிட்டிற்று.

நடிகர்களைத் தன் வசத்திற்கு டைரக்டர் கவனமாய் இழுக்கும் தந்திரம் புரிந்தது. பேசின சம்பவம் படமாகும் போது மேலும் மெருகுகள் ஏறுவது தெரிந்தது. படப் பிடிப்பு தளத்தில் உள்ளே நுழையும் போது பார்ப்பதற்கும் கேமெரா வழியாய்ப் பார்க்கும்போது உண்டான கோணத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் புரிபடாமலேயே இருந்தது.

புரிய வைத்தவர் ரகுநாதரெட்டி, காமெரா வழியாய்ப் பார்ப்பதற்கு நடிக நடிகைகளை நிச்சயமாய் அனுமதிப்பதில்லை. இது ஏனென்று தெரியவில்லை. உதவி டைரக்டர் பார்க்கலாம் என்பது உண்டாயினும் இது காமெராமேனின் விருப்பம். டைரக்டர் ஆங்கிள் பார்த்தாச்சில்ல.... அப்புறம் இங்க என்ன துக்கு கூட்டம், என்று சகலரையும் விரட்டி விடுகிற ஒளிப்பதிவாளர்களை எனக்குத் தெரியும்.

காமெராவைவிட என்னை அதிகம் கவர்ந்த விஷயம் ஒளி அளவு மீட்டர். ஒரு நீள் வட்டத்தில் ஒரு குமிழுடன் இருக்கிற மீட்டர், ரீடிங் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டேன். இரண்டு பவுன்ஸ் ஒரு கீ 7 லைட் அப் மீட்டர் ரீடிங் தீர் பாயிண்ட். இப்ப இன்னொரு கீ லைட் போட்டிருக்கு.

அப்ப ரீடிங் என்ன. ஃபோர் பாயிண்ட் தரீ என்று கண்ணால் ஒளி அளந்து கணக்குப் போடத் துவங்கினேன்

“பாலா சார்...மீட்டர் ரீடிங்ல மாட்டிக்கிட்டு ஏன் தவிக்கிறீங்க. இது கடல், பத்துப் படம் செய்தா கூடப் புரியாத விஷயம். காமெரா தெரிஞ்சுக்கங்க முதல்ல.”

“தெரிஞ்சுக்கணும் ரெட்டிகாரு. ஷாட் பை ஷாட் பார்க்கணும்னு ஆசைதான்.”

“பாருங்களேன். என் வேலைக்குத் தொந்தரவில்லாத பாருங்க. சீனா, பாலாசார் காமெரா வழியா பார்க்கணும்னா விடு.”

தானாய் முன் வந்து என் ஆர்வம் புரிந்து உதவி செய்த அந்த நண்பரை என்னால் மறக்க முடியாது.

சீனா என்கிற ஃபோகஸ்புல்வர் சீனுவாசன் காமெரா வின் பாகங்களை சொல்லித் தர உதவி காமெராமேன் பாபு லைட்டிங் பற்றி விளக்க நூறாயிரம் கேள்விகள் எழுந்தன. அத்தனைக்கும் இந்த மூவரும் பதில் சொன்னார்கள். விசாகப்பட்டினத்தில் பெரிய அலை அடித்துக் காமெரா மொத்தமும் நனைந்து போயிற்று. யூனிட் மொத்தமும் கவலைப்பட்டது, நான் மட்டும் சந்தோஷப்பட்டேன்.

நூற்று இருபது பாகங்களாய் ஒரு ஏர்ரிப்ளக்ஸ் காமெரா பிரிந்து கிடப்பதும் அது மறுபடி ஒன்றாகி முழு யந்திரமாய் இணைக்கப்படுவதும் காணக் கிடைக்கும் காட்சியா? நனைந்த காமெராவை விளக்குப் போட்டுச் சூடு ஏற்றி ஒவ்வொரு உறுப்பாய்க் காய வைத்த இரவு நான் அவர்கள் கூடவே இருந்தேன்.

காமெரா யூனிட்டுக்கு என் கரிசனம் பிடித்துப் போயிற்று.

பதினாலு, இருபத்து நாலு, முப்பத்தைந்து, ஐம்பது என்பது, நூற்று இருபது என்று லென்ஸின் அளவும்

அவைகள் காட்டும் உருவமும் மனத்தில் ஸ்படிகமாய்ப் பதிந்தன.

படமாக்கப்படவேண்டிய விஷயத்திற்கும் காமெராவுக்கும் இடையே உள்ள தொலைவு, லென்ஸின் அளவு இவை தெரிய பிம்பம் எவ்விதமாய் இருக்கும் என்பது பட்டென புரிந்தது. ஸ்தம்ப லென்ஸின் செளகர்யமும் புரிந்தது. ஒளி குறையும்போது அப்பர்ச்சர் விரிவுகளும் காமெராவுக்கு இடைஞ்சல் இல்லாத ஒளி அமைப்பு என்று நிறையச் சொல்லித் தரப்பட்டன.

சிந்து பைரவி படப்பிடிப்பு முடிந்து எடிட்டர் ஒருவரோடு ஒரு லேபரட்டரியில் ஃபிபிம் சுருளுக்குக் காத்திருந்தேன். எதிர்பாராத விதமாய் டைரக்டர் பாக்யராஜ் அவர்களைப் பார்த்தேன்.

“ம்....ம்...சினிமால் சேர்ந்துட்டங்க. வெளிகுட்,” என்னைப் பார்த்ததும் பளீரென்று புன்னகை.

நான் சற்று அசடு வழிந்தேன்.

“அஞ்சு நாள் டிஸ்கஷன் வந்துட்டுக் காணாத போயிட்டங்க. என்னவோ வருத்தம் போலன்னு நினைச்சுட்டேன்.”

“ச்சே...ச்சே...அதெல்லாம் இல்லீங்க.”

“எப்படி இருக்கு சினிமா அனுபவம்?”

“நல்லா இருக்குங்க.”

“என்ன கத்துக்கிட்டங்க?”

மனுஷன் எதிராணை எடை போடுவதில் மன்னன். கேள்வித் தராசு எதிரே இருப்பது தெரியாமல் நான் கால் வைத்தேன். உற்சாகமானேன்.

“அது வந்துங்க...ஐம்பது லென்ஸ்ல எப்படி ஆள் முகம் வரும், நூற்று இருபதுல எப்படி வரும்.”

“இத எதுக்குக் கத்துக்கணும் நீங்க?”

“ஏங்க...”

“இன்ன மாதிரி வேணும்னு கேட்டா அம்பது லென்ஸோ, அறுபதோ போட்டோ எடுத்துக் குடுக்கிறாங்க. மெனக்கிட்டு இதப் போய்க் கத்துக்குவானேன்?”

“இது முக்கியமில்லீங்களா!”

“சினிமா புரிபடலை, புரியும். மொள்ள மொள்ள புரியும். அவசரப்பட்டுத் திரும்பிக் கம்பெனிக்குக் கணக் கெழுத ஓடிறாமே, நிதானமா கத்துக்கங்க.”

ஒரு வருட சிந்து பைரவி அனுபவத்தையே அடியில் நசுக்கி விட்டுத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டுப் போனார். அன்று இரவு எனக்குத் தூக்கம் போயிற்று.

நான் கமலஹாசனிடம் ஓடினேன்.

“ஹி இஸ் ரைட்,” கமல் பாக்கியராஜை ஆமோதித்தார்.

“எப்படி?”

“ஒரு சினிமாவுக்கு ஆதாரம் எது. கதை. சினிமாக்கதை எடுத்தவுடனேயே என்ன சொல்லப் போறீங்க. எப்படி சொல்லப் போறீங்க. எதுக்கு. அடுத்தது என்ன சீன்... எப்படி ஆரம்பிக்கும். யார் அங்க முக்கியம். என்ன பேசணும். பேசும்போது பின்னணி என்ன... இதுதானே முக்கியம். லென்னிலயா கதை இருக்கு. கதைக்கு உதவி காமெரா. அழறதை முக்கியமா காட்டணும்னா கிட்ட போறோம். ஆடிப்பாடற இடம்னா தொலைவுல போய்க் காட்டறோம். அழற இடம் நல்லா வரணும்னா போதும் காமெராமென் பார்த்துக்குவாரு. ஆடிப்பாடற குதூகலம் வரம்னுனா பின்புறம் முக்கியம். அதுக்கேத்தபடி லென்ஸ் இருக்கும். விஷயம் சொன்னா போறாதா. மீட்டர் ரீடிங், லென்ஸுன்னு போட்டு குழப்பிப்பானேன்.”

எனக்கும் புரிந்தது.

நான் மானசீகமாய் பாக்கியராஜை “நோக்கி” குவித்தேன்.

“அப்போ காமெரா தெரிஞ்சுக்க வேணாமா கமல்?”

“அப்படியில்லை. காமெரா வழியா கதை சொல்லப் படுகிறது. முதல்ல இடது வலது என்ட்ரி தெரிஞ்சுக்கறது நல்லது. இது முக்கியம். லென்ஸ் அளவு தெரியறது... கூடுதல் அறிவு. கதைப்போக்கு புரியாத இதை மட்டும் தெரிஞ்சுக்கறது சரியில்லை. லென்ஸ் சினிமா இல்லை.”

பாக்யராஜ் கவிதை. கமல் விரிவுரையாளர். கவிதாலயா வாசக சாலை. அனந்து லைப்ரரியன். டைரக்டர் பாலசுந்தர் ஒரு கலைஞர்.

அடுத்த படம் சுந்தர ஸ்வப்னகரு. சொல்லத்தான் நினைக்கிறேன் தமிழ்ப் படத்தின் கன்னட உருவம்.

முப்பத்தியாறு நாள் பெங்களூர் வாசம். இதன் கதை அடி முதல் நுனி வரை தெளிவாய்த் தெரியும்.

நான் காமெரா வழியே பார்ப்பதை நிறுத்திக் கொண்டேன். காமெராவுக்கு நேர் பின்னால் நின்று நடிகர்களை, அவர்கள் அசைவுகளை, டைரக்டரின் இயக்கத்தை, காட்சி படமாக்கும் விதத்தைப் பார்க்கத் துவங்கினேன். தமிழில் வெளி வந்த கதைதான். ஆயினும் அந்த சுந்தர ஸ்வப்னகரு முற்றிலும் புதிய முறையில் படமாயிற்று என்னுள் அனுபவத் தெளிவை அதிகப் படுத்திற்று நான் ட்ராலி தள்ளக் கற்றுக்கொண்டது இந்தக் கன்னடப் படத்தில்தான்.

அநேகமாய் எல்லா யூனிட்டுகளிலும் இந்த ட்ராலி நகர்த்துவது லைட் பாயாகத்தான் இருக்கும். ட்ராலி தள்ளுவது சற்று மரியாதைக் குறைவான விஷயம். ஓர் உதவி டைரக்டர் இதைச் செய்வது நல்லதல்ல என்கிற கருத்தும் படவுலகில் உண்டு. ஆனால் கவிதாலயாவில் அஸோ

ஸரியேட் டைரக்டர்தான் ட்ராலி தள்ளவேண்டும் என்பதைக் கண்டிப்பான நியதியாய் வைத்திருந்தார்கள். ட்ராலி தள்ளுவது சாதாரண விஷயமல்ல, ஒரு கலை என்பதாய்ச் சொன்னார்கள்.

பிற்பாடு இதை ஆமோதித்து இதற்கான காரணங்களை விளக்கியவர் ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர் பாலசுப்ரமணியம்.

“வெரிகுட்! வெரிகுட்! ட்ராலி தள்ளக் கத்துட்டேன்னு சொல்றது பெரிய விஷயம். நான் டைரக்ட் பண்ண படத்துக்கெல்லாம் நான்தான் ட்ராலி தள்ளுவேன். க்ரூப் ட்ராலி ஒண்ணு உண்டு என்கிட்டே. அற்புதமான ட்ராலி அது. இதுவே எந்த அவமானமும் இல்லை. கேமரா மூவ் மெண்ட் பத்தி ஒரு ஜட்ஜ்மென்ட் பதியும். எல்லோராலும் ட்ராலி தள்ள முடியாது நூறு சதவீத கான்ஸன்ட்ரேஷன் வேணும் அதுக்கு.”

ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர் விவரமாய்த் தன் ட்ராலி அனுபவங்களை விவரிக்க, உற்சாகமாய்ப் போயிற்று எனக்கு.

முதலில் குறைவான தூரம் உள்ள ட்ராலியைக் கையாண்டேன். குலுக்கி நகர்த்தாமல் கோணம் மாற்றாமல் நடிப்பவர் நடைக்கும் கேமரா வேகமும் லயம் தப்பாமல் நிறுத்த வேண்டிய இடத்தில் நூல் பிசகாது நிறுத்தி நிறுத்தும் போதும் குலுக்கல் வராது அழுத்தி... இது சுலபமல்ல என்று விரைவிலேயே தெரிந்து விட்டது.

டைரக்டர் பாலசந்தர் ட்ராலி ஷாட் வைத்தவுடன் யார் ட்ராலி தள்ளுகிறது என்பதை உடனடியாகப் பார்த்துக் கொள்வார். ட்ராலியில் தவறே வரக் கூடாது என்கிற கண்டிப்போடு இருப்பார்.

“பாலா சரியாத் தள்ளுவிடா?”

“யெஸ் சார்!”

“ரெடி ஸ்டார்ட் ஆக்ஷன். ட்ராலி...”

உடம்பு முழுவதும் காதாய், ரோமக்கால் அத்தனையும் கண்ணாய் உள்ளங்கைப் பிடியில் புஜத்தின் அசுர பலம் ஏற்றிக் கேமரா. கேமராமேன், கேமிரா அஸிஸ்டென்ட் மூவரும் இருக்கும் அந்தச் சக்கர வண்டியை அதற்கென்று உள்ள குழாய்த் தண்டவாளத்தில் நகர்த்த வேண்டும்.

“ட்ராலி ஓ.கே...” ஷாட் முடிந்ததும் முதல் கேள்வி டைரக்டரிடமிருந்து எழும்பும். “ஓ.கே...” என்று கேமிரா மேன் தலையாட்டினால்தான் எனக்கு நிம்மதி வரும்.

“ட்ராலி ஸ்பீடாயிடுச்சு சார்” சீனா பதில் சொன்னால் நான் காலி.

“ஸ்ஸ்...” பற்கள் கடித்து முகம் கடுமையாக்கும் டைரக்டர்களைப் பார்க்கும்போது வயிறு முழுவதும் பயம் படரும்.

“இந்த ட்ராலி தளர்துக்கு மட்டும் நான் போகமாட்டேம்பா.” கூட இருக்கும் உதவி டைரக்டர் கிளுகிளுப்பாய்ப் பரிதாபப்பட அயர்ச்சி வரும்.

“சரி, சரி, மறுபடி. மறுபடி வாங்க...” டைரக்டர் கட்டளையிட, ரீடேக்கின்போது அதிகம் வியர்க்கும். “சீனா, நீ தப்புப் பண்ணிட்டு ட்ராலி மேல போடா தேடா.”

“இல்ல, பாலா சார். ட்ராலி ஸ்பீடு.”

“வுடு, இந்தத் தடவை பார்.”

“ஸ்டார்ட். ஆக்ஷன் ட்ராலி.”

என் சர்வாங்கமும் படப்பிடிப்பில் ஒன்றும், ட்ராலி நகரும்.

“ட்ராலி ஓ. கே?”

“ஓ. கே. சார்” பெருமிதம் படரும்.

சில சமயம் நடிப்பவர் வசனம் மறந்து நின்றுவிட்டு ட்ராலி தாண்டிருச்சே என்று சொல்வதும் உண்டு. வேறு வழி? சிவனே என்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

ஆனால் நடிகர் அற்புதமாய் நடிக்க நான் அவர் நடிப்பில் மெய்மறந்து சுவரில் ட்ராலியை மோதியதும் நடந்தது.

சந்திர ஸ்வப்னுகளில் மூன்று பெண்களின் தகப்பனாக நடித்தவர் அஸ்வத் என்கிற பழம்பெரும் நடிகர். நம்ம ஊர் எஸ். வி. சுப்பையா மாதிரி குணசித்திர நடிகர். கண்ணுக்குக் கிளிசரின் போடாமல் கரகரவென்று அழ முடியும் அவரால்.

“வேலைக்கு ஆர்டர் வந்துவிட்டது.” என்று சந்தோஷமாய்க் கதாநாயகனை நோக்கி நடந்து வரவேண்டும். நாற்பதடி தூரம் ட்ராலி ஷாட். அவரோடு கேமரா அந்தச் சந்தோஷத்தை நெருக்கமாய்ப் படமெடுத்தபடி நகரும்.

உதும், கன்னமும், விழிகளும் துடிக்க அவர் நடிப்பது பார்க்கப்பரவசமாய் இருந்தது. இரண்டு முறை ட்ராலி யோடு ஒத்திகை பார்க்கப்பட்டது.

நாற்பதடிக்குப் பிறகு அடுத்த இரண்டடி தூரத்தில் தண்டவாளம் முடிகிறது. பிறகு கொஞ்சம் தள்ளிச் சுவர். கட்டைச் சுவர்.

ஷாட் ரெடி. அஸ்வத் நடக்க இழை பிசகாது அவரைப் பார்த்தபடியே ட்ராலி தள்ளினேன். ஒத்திகையை விடப் பல மடங்கு சிறப்பாய்ப் பரவசப்பட்டபடி. வரும் நடிகரின் துடிப்பில் மனம் லயிக்க, நிறுத்த வேண்டிய இடம் புத்தியில் தப்பி விட்டது. மார்க் மறந்து விட்டது.

ட்ராலி தடேரென்று இறங்கிற்று. தரையில் ஓடிக் கட்டைச் சுவரில் மோதிற்று. கேமிரா இடப்பக்கம் சாய் ஃபோகஸ் புல்லர் சீனா அதை அப்படியே வாரித் தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டான். கட்டைச் சுவரில் சாய்ந்தபடி கிடந்தான்.

“ஐய்யோ!” மொத்த யூனிடும் சுச்சலிட்டது.

நொடிப் பொழுதில் அந்த விபத்து பயங்கரம் என் நெஞ்சைத் தாக்க, உறைந்து போனேன்.

பல லட்சங்கள் பெறுமானமுள்ள கேமிரா சிதறினால் என் குடும்பத்தைக் கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும். ஊரார் சொத்தைத் தரையில் போட்டு உடைத்த அவமானம் பல தலைமுறைக்குத் தொடரும்.

தெய்வம் ஸ்ரீனிவாசம் உருவில் என்னைக் காப்பாற்றியது. நிமிட நேரத்தில் கேமிரா சரியாய் நிறுத்தப்பட்டது. கேமிராவில் ஒரு கீறல் கூட இல்லை.

ஆனால் உடனிருந்தவர்கள் என்னைக் கிழிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

“இவரை நம்பாதீங்க, நம்பி ட்ராலி கொடுக்காதீங்கன்னு சொன்னேன். பாருங்க இவரு பண்ணின கூத்தை!”

“என்ன சார், இப்படிப் பண்ணிட்டிங்க?”

“பாலா சார், ட்ராலி வேணாம் செய்யாதீங்க.”

“இனிமே அளிஸ்டெண்ட் டைரக்டர் யாரும் கிட்ட வராதீங்க கேமரா கிட்டே.”

“வேண்டுமென்று செய்ததில்லை. விபத்து. இருப்பினும் விபரீதமாகியிருந்தால்...” அந்தப் பதட்டத்தில் நண்பர்களும் கோபப்பட்டார்கள்.

எனக்கு ஆடுகால் தசை நடுங்கிற்று. என் பார்வை டைரக்டரின் மீதே இருந்தது.

ஒரு வார்த்தைக்கூடச் சொல்லவில்லை. சின்னக் கோபம் கூட இல்லை.

“சரி, சரி, போனால் போகிறது. மறுபடி வாங்க.”

இதுதான் டைரக்டர் பாலசந்திரன் விசேஷ குணம். சாதாரண விஷயத்துக்குப் பதட்டப்படுகிறவர் பெரிய தாய் தவறு நடக்க உடனே சாந்தமாகி விடுவார்.

சகலமும் மறுபடி பரிசோதிக்கப் பட்டது. ட்ராலி பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. நடிகர் அஸ்வத் மறுபடி விவரம் கேட்க டைரக்டர் விளக்கினார்.

நான் ட்ராலி பொறுப்பை ஏற்பதா, வேண்டாமா என்று குழம்பினேன். ட்ராலி தள்ளுவதை விட்டு விடலாமா இத்தோடு என்று நினைத்தேன். தோல்வியை ஏற்க மனம் மறுத்தது. மறுபடி போய் ட்ராலியிடம் நின்றேன்.

“ஷாட் ரெடியா? யார் ட்ராலி, பாலாவா?”

“யெஸ் ஸார்!”

“சார், அவரு....” யாரோ இடைமறித்தார்கள்.

“பரவாயில்லே. பரவாயில்லே.... பாலா நீயே ட்ராலி பார்.”

அஸ்வத் நகர, ட்ராலி என் புஜபலத்தில் நகர்ந்தது. இழை பிசகாது நின்றது.

“ட்ராலி ஓ. கே?”

“ஓ. கே. சார்.”

என் முகத்தையும், சற்றுமுன் அதில் தடவப்பட்ட அவமானத்தையும் அழுத்தித் துடைத்தேன்.

ட்ராலி தள்ளினால்தான் சினிமா ஞானம் சித்திக்கும் என்பது கட்டளையில்லை. இருப்பினும் அங்கே சகலமும் தெரிந்து கொள்ள நான் ஆசைப்பட்டதன் ஒரு முயற்சி ட்ராலி.

இதே போல் கிளாப் அடிக்கிற அவசரத்தில் நடிகை புஜத்தில் அந்த மரப்பலகை மோதிவிட மகாபாவி என்று அந்த நடிகை வலியில் துடித்து என்னைச் சபித்ததும் நடந்தது.

யூனிட் மொத்தமும் சிரிக்க, நான் ஒரு விரலால் உதட்டை அழுத்திச் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு விழித்ததும் உண்டு.

சினிமாவில் சகல வேலைகளும் எனக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. எடிட்டிங்கில் பிளேடால் ஃபிலிம் ஓரங்களைச் சுத்தப்படுத்தி சிமெண்ட் சொல்யூஷனைத் தடவி அழுத்தி ஒட்டுவதைக் குமார், கணேசன் என்கிற இரண்டு இளம் எடிட்டர்கள் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்.

கணேஷ். குமார் என்ற அந்த இருவருக்குமே இருபத்தைந்து வயதுக்குள்தான் இருக்கும். கடுமையான உழைப்பாளிகள். இனிமையான நண்பர்கள். திறமையும் அனுபவமும் எடிட்டர் கிட்டு அவர்களிடம் உதவியாளராகப் பணிபுரிந்து தொழில் தெரிந்து கொண்டவர்கள்.

பிளேடு போட்டு ஃபிலிமைச் சுரண்டி சிமிண்ட் என்றழைக்கப்படும் ஒருவகை கோந்து போட்டு அழுத்தி ஒட்டுவதை இவர்களிடம் கற்றுக் கொண்டேன். ஒட்டின மறு நிமிடமே இழுத்துப் பார்க்க வேண்டும். இரண்டே இழுப்பில் நான் ஒட்டியது பிரிந்து ஃபிலிம் நாய் வாலாய்ச் சுருளும். குமார், கணேஷ் இவர்கள் ஒட்டியதை இழுத்துப் பார்ப்பேன். இரும்பு வெட்டிங் போல இருக்கும் பழைய ஃபிலிம் ஒன்றைப் பிளேடு போட்டுச் சுரண்டி முப்பது நாற்பது முறை செய்து பார்த்த பிறகே ஒரு மாதிரி எனக்கும் இது செய்ய முடிந்தது.

ஆனால் ஃபிலிம் பேக்கிங் என்கிற வித்தை இன்றுவரை கை வரவில்லை. உள்ளங்கையில் ஃபிலிம் ஓரம் கிழிக்கத் தீயாய் எரிந்தது.

“உட்காருங்க பாலா சார். உங்களுக்கு எதுக்கு இது?”

ஃபிலிம் சுருள் அந்த இருவரிடம் பழகின பார்ப்பு மாதிரி வசப்படுவதை இப்போது நினைத் தால்கூட ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. 9

எடிட்டருக்கு டைரக்டரின் டேஸ்ட் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இதற்கு மேல் ஒரு ஃபிரேம் போனாலும் டைரக்டருக்குப் பிடிக்காது என்கிற ரசனை அறிவு வர வேண்டும். என்னை விட வயதில் இளையவர்களான அந்த நண்பர்கள் டைரக்டர் கே. பாலசந்தரை வெகு நுணுக்கமாய் அறிந்திருந்தார்கள்.

முன்னும் பின்னும் மூவியோலாவில் எடுத்த படத்தை ஒட்டி டைரக்டர் சொல்லச் சொல்ல மார்க் பண்ணுகிற காட்சி. எடுத்த படத்திலிருந்து முற்றிலும் புதுவிதமாய்ப் படம் வெளி வருகிற தன்மை, பிறந்த குழந்தையைக் குளிப்பாட்டிச் சுத்தம் செய்து பவுடர் போட்டுப் பொட்டு இட்டுப் பூ மாதிரி சுற்றிப் பார்வையாய்க் கொண்டு வரும் வேலை என்று அங்கே புரிந்து கொண்டேன்.

குறிப்பாய், பாடல் உருவாகிற இடம் எடிட்டர்ஸ் டேபிள் என்பது தெளிவாயிற்று. கிட்டத்தட்ட ஒரு டைரக்டருக்கு உண்டான கதை ஞானம், காட்சி தெளிவு, பாடல் ரசனை எடிட்டருக்குத் தேவை என்பது புரிந்தது. இந்த இனிய நண்பர்களிடம் நான் பேசித் தெரிந்து கொண்டது அனேகம். இவர்கள் என் வயதுக்கும் எழுத்துக்கும் மதிப்புக் கொடுத்தார்கள். நான் இவர்களிடம் இருந்த ரசனையை, தொழில் அறிவை மதித்தேன். வேலைத் தெளிவுக்கு வயசு ஒரு காரணமில்லை என்பது அந்த இளைஞர்களோடு பழகிய பிறகு புரிந்தது.

நான் வியந்து மதித்த இன்னொரு நபர் டான்ஸ் மாஸ்டர் ரகு.

பருமனான உருவம். கொஞ்சம் தடவடியான பேச்சு. அவர் தெருவில் தனியே நடந்து போனால் ஏதோ விதகு வியாபாரி மாதிரிதான் தெரியும். டான்ஸ் மாஸ்டர் என்றால், சாதாரணருக்கு அப்படியா என்று சந்தேகத் தோடு பார்க்கத் தோன்றும்.

ஆனால் அந்த உடம்பு என்னமாய்க் துள்ளுகிறது? அந்த உடல் பாரம் சுமந்த கால்கள் எவ்வளவு துல்லியமாய்த்தாளி மிடுகிறது. என்ன சுழற்சி, எவ்வளவு வேகம், நளினம்!

புன்னகை மன்னனில் மாணவர்களோடு கமல ஆடும் காட்சியை டான்ஸ் மாஸ்டர் ரகு அமைக்க வீடு வந்து நானும் என் குழந்தைகளோடு அதே நடனம் ஆடுவேன்.

“யார் வேணா டான்ஸ் ஆடலாம் பாலு. கொஞ்சம் ரிதம் ஸென்ஸ் இருந்தா போதும்.” இது ரகுவின் கருத்து.

எனக்குக் கற்றுக்கொடு ரகு என்று கேட்க எனக்கு வெட்கமாயிருந்தது. அவருடைய அளிஸ்டென்ட் கலா என்கிற பெண்ணிடம் கேட்டேன்.

குற்றால அருவிக்கு எதிரே உள்ள தளவாய் ஹவுஸ் மாடியில் முன்னிரவில்.

இருபத்து மூன்று வயசுப் பெண். வாழ்க்கை முழுவதும் டான்ஸ் டான்ஸ் என்று வெறியோடு வாழும் பெண். சாரைப் பாம்பு மாதிரி தரையில் கால் வைப்பது தெரியாமல் நடனமாட முடியும்.

“ரொம்ப ஈஸி பாலு சார். ஒன் டூ தீர், ஒன் டூ தீர் ஃபோர். ஒன் டூ.”

தயக்கமும் கூச்சமுமாய் நாலு மூவ்மென்ட் கற்றுக் கொண்டேன். எதற்கு...சும்மா ஒரு ஆசை, ஆம்பளை டான்ஸ் ஆடறது அசிங்கம் என்கிறதை எதிர்க்கிற குணம்.

சாலக்குடியில் முதல் நாள் ஷூட்டிங். பேரிரைச்சலாய் ஓடும் காட்டாறு. அருவியாய் விழுந்து பரப்பாகி மறுபடி பெரிய அருவியாய் விழும் இடம். டைரக்டர் பாலசந்தர் கைப்பிடித்துக் கூட்டிப் போகும் புரொடக்ஷன் அளிஸ்டென்ட் சுகுமார் என்கிற பையன் பாசியில் கால் வைத்துச் சளக்கென்று அருவியில் சரிந்து விட்டான். ஆற்றுவேகத்தில் நாலு முறை புரண்டு சின்ன சுழல் ஒன்றில் சிக்கி மூச்சுத் திணறி முகம் கறுத்துச் சின்னப் பாதையில் கால்

உந்திக் கதறுகையில் யூனிட் மொத்தமும் அந்த மரணக் கூச்சலில் உறைந்து போயிற்று. 'கயிறு கயிறு, என்று ஆட்கள் கத்துவதும் தெரிந்தது ஓடி வந்து எட்டிப் பார்த்த கலாசட்டென்று கொத்தாய் இடுப்புப் புடவையை இழுத்தார். அதற்குள் அங்கே இருந்தவர்கள் சுகுமாரனைத் தூக்கி விட்டார்கள்.

யூனிட் இதைக் கவனிக்கவில்லை. நான் கவனித்தேன். புடவையை மறுபடி இடுப்பில் செருகிக் கொண்டார்.

“என்னங்க கலா....”

“ஒரு உயிருக்கு முன்னாடி பொம்மனாட்டி மானம் ஒண்ணும் பெரிசில்லை பாலா சார். என்ன...புடவையில் லாமல் பைஜாமா ஜாக்கெட்டோட ரெண்டு நிமிஷம் நிப்பேன். ஜி டோன்ட் மைண்ட்.” சாதாரணமாய்ச் சொல்லியபடி நடந்துபோனார். “பெண்மைவாழ்கவென்று கூத்திடுவோமடா.” பாரதி என் மனசுக்குள் பாடினான்.

கலைஞன் அடிப்படையில் மிக நல்ல மனிதன். மிகுந்த இரக்கமுள்ளவன். பிறர் துக்கம் கண்டுதுவளுபவன், நெகிழ்பவன். இதன் பொருட்டே இவனுக்குக் கலை சாத்தியமாகிறது.

இதற்குப் பிறகு கலா பேரழகியாய் என் கண்ணுக்குத் தெரிந்தார்.

அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் அவர் முகத்தைவிட, நடனத்தைவிட, இந்த ஈகை குணமே என் நெஞ்சில் முதலாய் மின்னும்.

ஆடுபவரும், நடிப்பவரும், வசனமெழுதுபவரும் காமெராமேனும் தான் கலைஞர்களா ... செட் அளிஸ்டென்ட் என்று சினிமாவில் ஒரு குழு உண்டு. ஆணியிலிருந்து அம் பாரி வரை சேகரித்துப் பின்புலத்தை அழகு செய்பவர் உண்டு. அங்கே ஒரு மாணிக்கத்தை நான் சந்தித்தேன்.

சினிமா ஸ்டுடியோ என்பது ஒரு தகரக் கொட்டகை. நாற்பதடி உயரச் சுவரும் கூரையாய்த் தகடும் ஒரே ஒரு நுழைவாயிலும் உள்ள கொட்டகை. அந்தக் கொட்டகை தான் அரண்மனை. அந்தப்புரம், நந்தவனம் நவீன மாளிகை, நீச்சல் குளம், வழக்காடு மன்றம், போலீஸ் ஸ்டேஷன், கோவில் வாசல், குடிசையின் பின் பக்கம் எல்லாம்.

‘ஃப்ளோர்’ என்றழைக்கப்படும் இந்தப் பரந்த கொட்டகைக்குள்ளே இவைகள் நிரமாணிக்கப்படும். ஷூட்டிங் முடிந்த பிறகு கலைக்கப்படும். இதற்குள்ளே சூரிய உதயம் நடக்கும். மேகங்களுடே சந்திரன் மிதக்கும். சூறைக்காற்று வீசும். தழை கொட்டும் மழை பெய்யும்.

இந்தச் செப்பிடு வித்தையைச் செய்பவர்கள் ஆர்ட்டைரக்டர்கள். கதையறிந்து, கதை இடமறிந்து, காட்சி தெரிந்து இப்பணியில் அவர்கள் ஈடுபடுவார்கள்.

ஆயிரம் கொண்டாடினாலும் சினிமா ஒரு பட்டையான காவியம். சலனமுள்ள சுவரோவியம் கனபரிமணமம் இதற்கில்லை. இதை முழுவதுமாய் பயன் படுத்தி வித்தை காட்டுவார்கள். அரண்மனை நாலு தூண்தான் இருக்கும். பிறகு கான்வாஸில் அடுக்கடுக்காய்த் தூண்கள் இருப்பதை வரைந்துவிடுவார்கள். இப்போது முதல் தூணிலிருந்து காமிரா வழியாகப் பார்க்க நிஜத்தானும் வரைந்த தூணும் சேர்ந்தே நாற்பது தூண்கள் தெரியும். தச்சரும் கொல்லரும் சித்திரக்காரருமாய்ச் சேர்ந்து அரண்மனை பிரமிப்பைக் கொடுப்பார்கள்.

முதல் நாள் வெற்றுக் கொட்டகையாக இருந்தது. மூன்று நாட்களில் நவீன மாளிகையாய் காட்சி தரும். இப்படிப்பட்ட ஆர்ட்டைரக்டர் கீழே வேலை செய்யும் செட் அளிஸ்டென்ட் மாணிக்கம் எனக்கு மிகவும் சிநேகமானார். என்னைவிட நாலு வயது சிறியவராய் இருப்பார். ஆனால்

மனசு மிக இளமை. உடம்பு முழுவதும் ஒரு பரபரப்பு. ஆணி அடித்துக் கொண்டிருக்கிற மாணிக்கத்துக்குப் பக்கத்தில் யாரும் போய்விடக் கூடாது. போனால் கேள்வி கேட்கக் கூடாது.

“மாணிக்கம், எட்டிடிங் நோட்புக் எங்க இருக்கு?”

“அதோ.... அந்தப் பெட்டில சார்.”

சுத்தியலோடு மொத்தக் கையும் நீளும், அருகே இருக்கிறவன் கெரச்சென்று ஒரு இடி வாங்கிக் கொள்வான்.

“ஸாரி ப்ரதர்.” என்று சாதாரணமாய்ச் சொல்லி விட்டு மறுபடி மாணிக்கம் ஆணி அடிப்பார்.

அடி பட்டவன் முகத்தை பொத்திக் கொண்டு உட்கார் நான் அடி பட்டவனுக்கு அழுவதா, அடித்த விதம் கண்டு சிரிப்பதா என்று விழிப்பேன்.

“அருவி தாண்டி அந்தப் பக்கம் பாறைல ஒரு கயிறு கட்டிட்டா எல்லோரும் அங்க போயிடலாம்.” டைரக்டர் சொன்னால் போதும்.

“சரி சார்,” சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு மடித்த பேண்ட்டோடு மாணிக்கம் சீறும் ஆற்றில் இறங்குவார்.

“மாணிக்கம் நீச்சல் தெரியுமா?”

“தெரியாது சார்.”

“கரைக்கு ஏறுய்யா.”

யாராவது கூச்சலிட்டு அவரைத் திசை திருப்ப வேண்டும். நீச்சல் தெரிந்தவரே திண்டாடிப் போகும் ஆற்றில் கயிறு கட்ட வேண்டியது தன் வேலை, தான் செய்தாக வேண்டும் என்ற நினைப்போடு செயல்படும் மாணிக்கம் எனக்கு நெருங்கிய சிநேகிதம், மாணிக்கத்தைச் சுலபமாய்ச் சீற வைக்கலாம். அவருக்குப் பிடித்த அரசியல் தலைவரை விமரிசித்தால் போதும். மாணிக்கம் கடும் கோபம் கொள்வார்.

மாணிக்கத்தைச் சுலபமாய்ச் சிநேகம் கொள்ளலாம்.

“ஏங்க மாணிக்கம் இப்படி படபடன்னு இருக்கிங்க?”

“என் சுபாவம் சார். எப்படி இதைக் குறைச்சுக் கலாம் சொல்லுங்க.” ஆலோசனை கேட்பார்.

மாணிக்கம் என் கதைகளின் ரசிகர். தமிழ் நாவல்கள் நிறையப் படிப்பவர். மூன்றாவது வகுப்பு படிப்பானாலும் கவிதைகளை ரசிப்பவர். இவரோடு பல நேரங்கள் ஓய்வு இடைவேளைகளில் இலக்கியம் பேசியிருக்கிறேன். நல்ல எழுத்தை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறேன். பதிலுக்கு மாணிக்கம் எனக்கு ஆணி அடிக்கச் சொல்லிக் கொடுத்தார். க்ளாப் தட்டச் சொல்லிக் கொடுத்தார். கனமான பொருளை எப்படித் தூக்க வேண்டும் என்று கற்றுத் தந்தார்.

இவைகளில் சில அன்றாட வீட்டு வேலைகளில் இன்றும் உதவுகிறது. வீட்டு அரிசி ட்ரம்மை, காஸ் சிலிண்டரை நகர்த்தும்போது மாணிக்கம் நினைவு வருகிறது. சினிமாவின் கடைநிலை ஊழியர்கள் பலரோடு என் சிநேகம் நெருக்கமாய் இருந்தது. பலரது சொந்த வாழ்க்கையை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. பல நாவல்களுக்கு வித்து கிடைத்தது. அதில் மாணிக்கம் தலையானவர்.

கடைநிலை ஊழியர்களோடு ரொம்ப நெருங்கிப் பழகிய நான் நடிகைகளோடு பழகுவதில் தயக்கம் கொண்டேன்.

பெண் கூச்சம் என் சுபாவமல்ல. நல்ல சிநேகிதிகள் உண்டு எனக்கு. ஆனால் நடிகைகள் மட்டும் மிகவும் அதிசயமாய்த் தெரிந்தார்கள். எனக்கும் என் குடும்பத் தினருக்கும் மிகச் சிநேகமான சுஹாசினியோடு கூட நான் படப்பிடிப்புத் தளத்தில் அதிகம் பேசுவதில்லை. கண் இரப்பையும் புருவமும் உதட்டு வளைவும் உடல் நிறமும்

முற்றிலும் மாறி ரொம்பப் பளபளப்பாய் ஒரு பெண் வர ஓர் அன்னியம் தோன்றுகிறது மனதில். நடிகைகள் கூடவே வரும் அலங்கார சாதனப்பெட்டி என்னை மிகவும் கவர்ந்த விஷயம். விரல் நீள ட்யூப்களும் சிமிழ் சிமிழாய்ப் பெட்டி களும் தூரிகைகளும் ரொம்ப ஆச்சரியமாய் இருக்கும். மனசு ஆராயச் சொல்லும். என் வீட்டுப் பெண்களுக்கு இதில் எது உபயோகமாய் இருக்கும் என்று புரிய வர இன்னும் வியப்பு பொங்கும்.

சுஹாசினியின் குடிகையும் நடிப்புத் திறனும் எனக்குத் தெரிந்த விஷயமெனினும் சிந்து பைரவியில் நேரில் கண்ட போது பிரமித்துப் போனேனேன். குழந்தைத்தனமான பெண் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த கலக்கூணா கூட நடிப்பில் பெரிதும் பரிணமிக்க வியந்தேன். தள்ளி மரியாதையாகப் பேசி ரிசர்வ்ட். என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த ரேவதி, “நான் மட்டும் மழையில் நனைவேன், அளிஸ்டென்ட் டைரக்டரெல்லாம் ஓரமா ஈரம் படாம நிக்கணுமா?” என்று பக்கெட் ஜலத்தை என் தலையில் கொட்டியபோது அட இந்தப் பெண் கூட சகஜமாய் விளையாடுகிறதே என்று நினைத்தேன்.

கன்னடப் படப்பிடிப்பின்போது எல்லோருடனும் வலிய சிநேமாய்ப் பழகிய நடிகை சுளீர் சுளீரென்று பத்து வயது மேக்கப் பெண்ணை அறைவது கண்டு பதறினேன்.

நடிப்பதற்கு முன்னமே பழக்கம் என்பதால், சுஹாசினி யோடு ஒரு நட்பு உண்டே தவிர, ஏனோ மற்றெந்த நடிகையும் எனக்குச் சிநேமாய்க் கூடப் படவில்லை. ஒரு வேளை இதற்கு என் உள் மன பயங்கள் ஏதும் காரணமோ என்னவோ...

நடிகரும் நடிகையரும் காமிராமேனும் ஆர்ட் டைரக்டரும் மேக்கப்மேனும் காஸ்ட்யூமரும் டைரக்டர் என்பவரின் கருவிகள். வேலை தெரிந்தவரின் கையில் உள்ள கருவியே வீரியம் காட்டும். வீரியமுள்ளவர்களின் விவே

கத்தை விரயமாக்காமல், செயல்படுத்தி அவர்கள் வேகத்தை கூட்டியும் குறைத்தும் பக்குவமாக்க டைரக்டர் என்கிறவருக்கு அசாதாரண பலம் தேவைப்படுகிறது உடல் பலம், மூளை பலம் இரண்டும் நடிப்பவர்களைக் காட்டிலும் அதிகம் வேண்டியிருக்கிறது.

பெரிய மலை மீது ஏறி உச்சிவரை காட்சிகள் எடுத்துப் பிறகு கீழே வந்து உச்சியிலிருக்கிறவரை படமாக்கியாயிற்று உச்சியவளை உணவருந்தியாயிற்று. மலை ஏறி இறங்கிய களைப்பு. உணவு உண்ட மயக்கம். மண்டை பிளக்கிற வெயில்.

“இன்னும் இரண்டு ஷாட் இருக்குல்ல. நாளைக்குப் பார்த்துக்குவமா? வேணாம். இன்னிக்கே முடிச்சுடலாம்.” அந்த மனிதர் மலையேறுகிறார். யூனிட் அசதியுடன் பின் தொடர்கிறது. ஐம்பது வயதுக்கும் மேற்பட்டவர், உச்சிக்கு வந்து காமிரா என்று கேட்கிறபோது அவர் களைப்பு முகத்தில் தெரிகிறது. இருப்பினும் விட்டுப்போன காட்சிகள் படமாக்கப்படுகின்றன.

இது மூளை பலமா? உடல் பலமா?

இரண்டுமில்லை.

இது மனோபலம். பலம் கூட இல்லை. வெறி. சினிமா வெறி.

இந்த வெறிதான் அவரைக் கோபக்காரர் என்று காட்டுகிறது. இந்த வெறிதான் அவர் படப்படப்பாய்ப் பேசுவார் என்று நினைக்க வைக்கிறது. இந்த வெறிதான் இவரிடம் வேலை செய்வது சிரமம் என்று பிறரை எண்ண வைக்கிறது. இதே வெறிதான் அவரை மிகச் சிறந்த டைரக்டராகவும் மாற்றியிருக்கிறது.

படப்பிடிப்பு தளத்திற்கு அப்பால் டைரக்டர் கே. பாலசுந்தர் மிக இனிமையான மனிதர். மாடி ஹாலில் தரையில் சப்பளிக்க உட்கார்ந்து டெலிபோனை வேட்டி நுனியால் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டிருப்பார். நிலைப் படியில் ஏதோ கொட்டி கறையான இடத்தை சுரண்டிச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பார். இடம் மாறிய எல். பி. ரெக்கார்டு தட்டுகளைச் சரியாக்கி கொண்டிருப்பார்.

“கதரி கோபாலநாத் சாக்ஸிபோன் கேட்டிருக்கியோ?”

“இல்லை சார்.”

“நகுமோவ சாக்ஸிபோன்ல கேட்கணும்.” ஓடிக் கொண்டிருந்த காருக்குள் கனம்மாய் இசை பரவும். ஏனிடிகாரின் இதத்துக்குள். விரைவான வண்டி ஓட்டத்துக்குள் பாட்டு கேட்பது பரம சுகம்.

“நல்ல கண்டிஷன்ல ஒரு ஏசி கார். அதுக்குள்ள நல்ல ஸ்டீரியோ ஸிஸ்டம், காதுக்கு இதமான சங்கீதம். இந்த சுகத்துக்கு எத்தனை வேணா கஷ்டப்படலாம் தெரியுமோ...”

கடுமையாய் உழைத்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு நாளில் நான் கேட்டதும் அவர் சொன்னதும் இன்னமும் நினைவில் இருக்கிறது.

“இது சுகமனு புரிஞ்சதுக்கப்பறம் எப்படி உங்க டெலிபோனை நீங்களே துடைச்சு, உங்க வீட்டுத் தரையை நீங்களே சுத்தம் பண்ணி... எப்படி அது...”

“இதுக்கெல்லாம் எப்படி உடம்பு வணங்கறதுன்னு கேட்கிறியா?”

நான் தயங்கினேன். மெல்ல ஆமாம் என்றேன். “யூ ஸீ, நான் பேஸிக்கலா மிடில் கிளாஸ். இருபத்தேழு, இருபத்தெட்டு வயசு வரைக்கும் சைக்கிள் ஆபீஸ்

போயிட்டிருந்தவன்தானே... ஏ. ஜி. ஆபீஸ்லேர்ந்து உங்க வீட்டுக்கிட்ட இருக்கே... வி. எம். தெரு... அது வழியா திருவல்லிக்கேணிக்கு டிராமா ரிசர்ஸுக்குத் தினம் போய்க்கிட்டிருந்தவன் தானே... இதெல்லாம் பாதிவ வந்த சுகம். இதை அனுபவிக்கிற போதே பழசு மறக் காது எனக்கு. அது தவிர என் காரியத்தை நானே செய்யணும். இதைத் துடைன்னு சொல்லிட்டுப் போயிடலாம், யாரையோ கூப்பிட்டு அவனைச் செய்யச் சொல்லிட்டுப் போயிடலாம். அவன் அரை குறையாகச் செய்யறதுக்கு நானே இரண்டு நிமிஷத்துலே செய்துட்டுப் போறது பெட்டர்.

“என்னளவுக்கு என் காரியத்துல இன்னொருத் தருக்கு இன்வால்வ்மெண்ட் வரலேன்னா கோபம்வரறது, ஷூட்டிங்ல கத்தறேன். கத்தேறன்னு, கத்தேறன்னு பேரு எனக்கு. ஏன்...சரியா செய்யலேன்னு கோபம் தான் வந்தது. கத்தறேன். கத்தினா புரியுதானு பாக் கறேன் புரியலையா...உடறுவேன்.”

“அப்போ...ஒருத்தரோட நீங்க கத்தினால்? சண்டை போட்டா?”

“அவனைப் புடிச்சிருக்கு, அவன் மேல் நம்பிக்கை யிருக்குன்னு அர்த்தம்.”

“ஏம்பா...இந்த சீன் நைட்டா, டேயா?”

மூன்றுமாதம் முன்பு சிவகுமார் பங்களாவுக்கு உள்ளே காரில் வருகிற ஷாட் எடுக்கப்பட்டது. இப்போது சிரும்பி போக வேண்டும். டைரக்டருக்குத் துணையாம் உதவி செய்யும் மூன்று பேருக்கும் மறந்து விட்டது.

“எடிட்டிங் ரிப்போர்ட் எடு,”

துருவித் தோண்டி எடுக்கப்பட்டது. அதில் குறிப்பு இல்லை. எடிட்டிங் ரிப்போர்ட் எழுதுவது நான்.

138 □ இதற்குத்தானே ஆசைப்பட்டாய்...

“பாலா...என்ன...என்ன இது...நைட் ஆர் டேன்னு ஏன் எழுதலை?”

“சார், இந்த ரிப்போர்ட்டில் அப்படி ஒரு காலமே இல்லை.”

“என்ன பதில் இது...இந்த ஷாட் கண்டினியுவாகும்னு அப்பவே தெரியுமா இல்லையா...நோட் பண்ண வேண்டாமா? உங்களை நம்பி என்ன ஷூட்டிங் பண்ணறது நான். யூஸ்லெஸ் ஃபெல்லோஸ். இரவிலே வருகிற கார் திரும்பப்போகும் போது பகலாய் இருக்கிறது. டைரக்டர் கோட்டை விட்டுட்டாரான்னு கேட்பான். நான் பதில் சொல்லணும் இல்லையா...அது என் தலையெழுத்து இல்லையா...”

அவர் கூச்சலுக்கு அதிரே ஆட்கள் இல்லை.

போட்டோ ஆல்பம் எடுத்துக் காட்சியைப் பார்க்க பின்னால் செட் லைட் எரிவது தெரிந்தது.

“சார், அது நைட் டைம் தான்.”

“எப்படிச் சொல்றே...”

“ஆல்பம் பார்த்து செக் பண்ணிட்டு.”

“ஆல்பம் கொண்டா.”

அவரே பார்த்து உறுதி செய்து கொண்ட பிறகுதான் ஷூட்டிங் தொடரும். அந்த ஒரு போட்டோ இல்லையெனில் எங்கள் பாடு பெரும் திண்டாட்டமாய்ப் போயிருக்கும். வழி முழுக்க அர்ச்சனை நடக்கும். ஆனால் அன்று அந்தக் கோபத்திற்குப் பிறகுதான், அந்தக் கோபம் சரியான பதிலால் ஆறிய பிறகுதான்—மேலே சொன்ன ஸாக்ஸிபேன் சம்பாஷணை நடந்தது. அந்த சம்பாஷணை கேட்பவர்கள் ‘ஒரு மணி நேரம் முன் இந்தக் கோபத்தில் குதறி எடுத்தவர்’ என்று சொன்னால் நம்ப மாட்டார்கள். ‘அனிஸ்டென்டோட ஜாலியாய் பேசிட்டு வராரே’ என்று அதிசயப்படுவார்கள்.

பாலகுமாரன் □ 139

“பாலா, வா. சீட்டு விளையாடத் தெரியாது.”

“தஞ்சாவூர்க் காரனாய்யா நீ...வெட்கமாயில்லை சீட்டாடத் தெரியாதுன்னா...காசு வச்சா விளையாடப் போறோம். செட்டு சேர்க்கறதுதானே.”

“செட்டு சேர்க்கத் தெரியாது சார்.”

“நான் சொல்லித் தரேன் வா.”

வெளியே மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. விசாகப் பட்டினம் முதல் நாள் ஷூட்டிங். ஓட்டலில் சீட்டாடிக் கொண்டிருந்தோம்.

சீட்டில் என் கை ஓங்கியது.

“படவா...பொய்யா சொல்றே. சீட்டாடத் தெரியாதுன்னு.” சிறுவார்.

“குருட்டு அதிர்ஷ்டம். சுவாமி. கார்டு சரியாப் பேசறது.” நான் பதில் சொல்வேன்.

பெரிய நடிகர்கள், நாற்றுக்கணக்கான ரசிகர் மன்றம் உள்ள நடிகர் எல்லாம் கை கட்டிப் பேசும் டைரக்டர் முன்பு சம்மனம் கட்டி, வெற்று மாரும், கழுத்துத் துண்டு மாய் உட்கார்ந்து ‘அண்ணா, அடியேன் டிக்ளேர்’ என்று இறக்கிக் கொண்டிருக்கிற போதே இதையும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். இவருக்குள் இதமான, சிநேகமான. நெகிழ்ச்சியான ஒரு மனிதன் எப்போதும் உண்டு. அவர் அந்த மனிதனை அதிகம் வெளிக்காட்டி கொண்டுவரவில்லை. கண்டிப்பும் கோபமும் காட்டி அந்த மனிதனைப் பிறர் அறியாமல் மறைக்க முயற்சி செய்வது தெரிந்தது. ஏன்...இதற்கு என்ன காரணம்?

“இந்த யூனிடில் எத்தனை பேர் இருக்காங்க. எல்லோரையுமா சீட்டு ஆடக் கூப்பிட்டேன், உன்னை யும் வசந்நையும் மட்டும்தானே...ஏன்? யோசனை பண்ணு, சீட்டு என்னிக்காவது எந்த நடிகரையாவது

கூப்பிட்டு ஆடியிருக்கேனான்னு கேட்டுப்பாரு. மாட்டேன். இன்னிக்கு உன்னைக் கொஞ்சலாம், நாளைக்கு கோச்சுக்கலாம். இரண்டும் சாதாரணமா போகும். நடிகரைக் கொஞ்சிட்டா பிறகு கோச்சுக்கிறது அவருக்குக் கஷ்டம், சரமாரியா திட்டின நடிகரைக் கூப்பிட்டு சீட்டு ஆடிச் சிரிக்கிறது எனக்குக் கஷ்டம். ஒரு இடைவெளி நல்லது. வேலைக்குப் பழுது வராது. சிம்பிள்.” இது அவர் சொன்ன பதில்.

அவருக்குப் பிறரின் அழகை, வறுமை, நோய், மரணம் இவையெல்லாம் மிகவும் பாதிக்கும் விஷயங்கள்.

எனக்குச் சாம்பிராணிப் புகை அவர்ஜி. கன்னடப் படத்தில் சாம்பிராணிப் புகை மூட்டம் நடுவே டிராலி தள்ளி....அதிகம் புகை சுவாசித்து.... இன்னிக்கு அவஸ்தைப் படப் போகிறோம் என்று பயந்து பயந்து வேலை செய்தேன். பயந்தது உண்மையாயிற்று. மறுநாள் வீசிங், மூச்சு இழுப்பு. நெஞ்சைக் குத்தி இருமலாயிற்று. சுவாசம் திணறிற்று. நெஞ்சுக்கூடு ஏறி இறங்கி முழி பிதுங்க, லாரியில் அடிபட்ட நாய் மாதிரி உடம்பு துவள, தகரக் கீறல் சத்தமாய் காற்றுக் குழாயில் ஒலி எழுந்தது.

இந்தக் காட்சி காண சகிக்காமல் கூடவே அறையைப் பகிர்ந்து கொண்ட சுரேஷ் கிருஷ்ணா டைரக்டர் பாலச்சந்தரைக் கூட்டி வந்தார். நான் திணறுவது பார்க்கச் சகிக்காமல் திட்டு.... “இன்னும் நூறு சிகரெட் புடி.... ஏன் வீசிங் வராது? சாம்பிராணி புகை முடியலைன்னா ஓரமா போறதுதானே...திரும்பு.” விலாவில், நெஞ்சுக் கூட்டில் முதுகில்.... கரகரவென்று மருந்து தேய்த்த வாஞ்சை இன்னும் சூடாய் இருக்கிறது.

12

“பாலா, ‘ஏன் கண்மணி’ படிச்சேன். நன்னா எழுதியிருந்தே. சினிமா உலகம் பத்தி

எவ்வளவு அப்ஸர்வேஷன் கூடவே இருந்து இத்தனையையும் கவனிக்கிறே இல்லே. முள்ளு பிரஷ்ஷாலே மேக்கப் பெண்ணை அடிக்கிற நடிகை, இவங்கதானே?” கேட்பார்.

“சார் வுட்டுறுங்க....” நான் நகர்ந்துடுவேன்.

சாலக்குடியில் யூனிட் முழுக்க காட்டருவி விழும் இடத்துக்கு பயணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. சறுக்கல் பாதை, வழக்குப் பாதை. சரிந்தால் முட்கொடி. அடி தப்ப முடியும் இடம். சிறும் ஆறு.

“எல்லோரும் ரெடியா? பாலா.... நீ மட்டும் இங்க இரு.”

“ஏன் சார்....”

“கமலோட பேசிட்டிரு. ரெடின்னா பாதை தள்ளணும், சரியா.”

“சார் நானும் கிழே...”

“வேணாம். நீ வரக்கூடாது, வரவேக் கூடாது.”

“ஏன் சார்... நானும் வருவேன்” முறைத்தேன்.

“என்ன, என்ன முறைக்கிறியா. கொன்னுடுவேன், ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணாச்சுன்னா நான் ரெண்டு பேருக்கு பதில் சொல்லணும். போ மேலே” இந்தப் பதிப் என்னைக் கட்டிப் போட்டது.

கோபம் அவர் பாஷை, வேகம் அவர் இயல்பு, சினிமா அவர் சுவாசம். சாதனைகளே நோக்கம். உடம்பே மனசு. மனசே வாழ்க்கை.

மூலியோலா முன் அமர்ந்து அவர் ரீல் மார்க் செய்கிற காட்சி பார்க்கிற எவருக்கும் சினிமாவின் அற்புதம் புரிந்து விடும். காட்சியை விளக்கி வசனம் உச்சரித்து நடிக்க வேண்டிய அளவு சொல்லி காமெராவையும், நடிகரையும் அவர் நகர்த்துகிற விதம் சினிமா ஆர்வமுள்ளவரைப் பரவசப்படுத்தும்.

ஒரு படத்தின் வெற்றியோ, தோல்வியோ அது இரண்டு நாள் அல்லது மூன்று நாள்தான் இவரைத் தாக்கும். பிறகு அடுத்தது அடுத்தது என்று புதிய படம் யோசிப்பில் புத்தி லயிக்கும்.

சினிமா வியாபாரம்தான். ஆனால் அந்த வியாபார அளவுகோலுக்குள் நிச்சயம் நல்ல படங்கள் தரமுடியும் என்பதை நிரூபித்தவர், நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்.

பிறகு ஏன் விலகினேன்... இந்தக் குறுகிய கால அளவு இவரோடு இருந்தது போதுமா....

எனக்குப் போதும். ஒரு நிறுவனத்தில் இணைந்திருப்பது என்னைச் சிறையிட்டது. ஒரு டிராக்டர் கம்பெனி போல....வனமாய் இருக்கும் கவிதாலயாவில் தென்பட்ட உத்திரவாத சுகம், செக்யூரிட்டி தன்மையை மறுக்க ஆசை வந்தது. தனியே எவர் கைத்தாங்கலும் இன்றி என்னை நானே பரவசப்படுத்திக் கொள்ளும் முயற்சி தேவைப்பட்டது. என் உளி, என் சுத்தி, எனது கல், என் கற்பனை என்று இயங்க விரும்பினேன்.

முடியுமா உன்னால்....கொக்கரித்தவர்கள் உண்டு. முயற்சிப்போமே என்று தனியே நடந்தேன்.

“வெரிசூட். ஆல் த பெஸ்ட். எங்கிருந்தாலும் வாழ்க...” நியூ உட்லண்ட்ஸில் பாலசந்தர் விடை கொடுத்தார்.

பதட்டப்பட்டவர்கள், பரிதாபப்பட்டவர்கள், பரிசாசம் செய்தவர்கள், பயமுறுத்தியவர்கள் என்று பலவிதமான மக்களை அவர்கள் அபிப்பிராயங்களை சந்தித்தேன். என் முடிவில் உறுதியாய் இருந்தேன்.

என் பெண் கேட்டாள்.

“ஏம்பா இப்போ நீ கவிதாலயாவில் கூட இல்லையா...?”

“இல்லடா?”

“அப்போ....எங்க ஸ்கூல்ல யுவர் ஃபாதர் ஆக்குபேஷன், டெஸிக்னேஷன், ஸாலரின்னு கேட்டால் என்ன எழுதித் தருவே...”

“யோசிக்கணும்.”

குழந்தைக்குப் புரியவில்லை. நகர்ந்து விட்டாள்.

வெளியே நிலவு நகர்ந்தபடி இருந்தது. இனம் புரியாத வேதனையோடு நான் வராந்தாவில் நின்று கொண்டிருந்தேன். குழந்தைகள் உள்ளே தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

இதென்ன சூதாட்டம். இது எந்த வகையில் நியாயம். இதில் யார் பக்கைக் காப்பீடு. இவர்களை வைத்து ஆட எனக்கு என்ன யோக்கியதை. கேள்விகள் எழுந்தன. பயமுறுத்தின. கைகள் தூங்கும் குழந்தைகள் தலையை வருடின. குழந்தைகள் புரண்டு படுத்தன. என் மீது கால் போட்டு கட்டிக் கொண்டன.

“கனா காணும் கண்கள் மெல்ல

உறங்காதோ பாடம் சொல்ல

நிலாக் கால மேகம் எல்லாம்

உலா போகும் நேரம் கண்ணே—உலா

போகும் நேரம் கண்ணே

கிழக்கு வெளுக்காமல் இருக்காது வானம்

விடியும் நாள் பார்த்து இருப்பேனே நானும்

வருங்காலம் இன்பம் என்று

நிகழ் காலம் கூறும் கண்ணே”

எனக்கு மிகவும் பிடித்த கவிஞர் வாலியின் அற்புதமான பாடலை மெல்ல பாடினேன். நல்லது. இது என் இருண்ட காலம். எனக்கும் விடியும்.

இத் தொடர் கட்டுரை ஏற்படுத்திய விளைவுகளையும் மிக கவனமாக மனத்தில் குறித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என் தொடர் கதைகளுக்கு வருவதைக் காட்டிலும் இதற்கு அதிகமாய் கடிதங்கள் வந்தன. சுவபமாய்ப் பாராட்டி விடாத பத்திரிகை நிருபர்களிடமிருந்து கூடப் பாராட்டுக் கடிதங்கள் வந்தன. தமிழ் தேசத்தின் தென்கோடி கிராமத் திலிருந்து வசவும் வந்தது. டேய்! அற்பப் பதரே.... இளையராஜாவுக்கு நீ போட்ட ஜால்ரா சத்தம் அருவருப் பாய் இருக்கிறது என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

பல விண்ணப்பங்கள் வந்தன. 'ஐயா, அடங்காத கலை தாகத்துடன் ஏழ்மைப் பிடியில் சிக்கித் தவிர்க்கும் என்னைக் கை தூக்கி விட்டு உங்கள் உதவியாளனாய்ச் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி...' என்று சோகம் முட்டிற்று.

இதுதான் சினிமா. இதுதான் சினிமாவின் பலம், கவர்ச்சி.

இது இன்றைய விதி. இந்தக் காலக் கட்டத்தின் நிர்ப்பந்தம். இன்றைய சூழ்நிலை. கூத்தாடிகள் என்று ஒதுக்கப்பட்டு இழிவு படுத்தப்பட்ட கலைஞன் சினிமாவில் விசுவரூபம் எடுக்க, அவன்செருகி இருக்கிற மயிற் பீலிக்கும் மரியாதை கிடைக்கிறது.

மிக மிக விசாலமான தமிழ் சரித்திரத்தில் சங்கீதக் காரர்களுக்கு ஒரு காலம் இருந்தது. சிற்பிகளுக்கும் சித்திரக் காரர்களுக்கும் ஒரு காலம் இருந்தது. புலவர்களுக்கு ஒரு காலம் இருந்தது. போர் வீரர்கள் சிறந்த காலமும் உண்டு, இது சினிமாக்காரர்கள் காலம். சினிமாவின் காலம். பாணர்களும், படம் வரைபவர்களும், இலக்கியம் அறிந்த வர்களும் அங்கே இழுக்கப்படுகிறார்கள். உன்னிப்பாய்க் கவனித்தால் இந்தக் காலம் என் பது வட்ட வடிவம் என்பது புலப்படும்.

நான் ஓலமிட விரும்பவில்லை. ஒதுங்கவும் நியாய மில்லை. போரிட விரும்புகிறேன். ஆக்கிரமிப்புக்கு ஆவல் கொள்கிறேன்.

"கலை வடிவமா அது.... வியாபாரக் கூட்டம். சொக்க வைக்கும் சூதாட்டம். உயிர்ப்புள்ள ஒரு எழுத்தை விட்டு ஏன் அங்கு போகிறாய்... பால் திரிந்து போகுமையா பாலகுமாரா...." என்று என் மீது பிரியமுள்ளவர்கள் பேசுகிறார்கள்.

வியாபாரிகள் எங்கு இல்லை? கல்விக் கூடத்திலிருந்து கடவுள் தலம் வரை வியாபாரம் உண்டே. சங்கீதக்காரர் சன்மானம் வேண்டாதவரா. சித்திரமும் சிற்பமும் இலவச வினியோகம் உண்டா? இலக்கியம் இனாமாகவா தரப்படுகிறது. வேகமாய் விற்கின்ற பொருளுக்கு வியாபாரமும் மும்முரமாய்த்தான் இருக்கும். வியாபாரிக்கு விற்க வேண்டுமே என்கிற கவலையும் நியாயம்.

எது விற்கிறது.... ஏன்? என்று கேள்வி வர மக்களுக்குப் பிடித்தது என்கிற பதில்தான் கிடைக்கும். மக்களுக்கு ஏன் இவ்வகை பிடிக்கிறது என்று உபகேள்வி போட அவர் மனோவிகாரப்படி என்பது பதிலாகும். இம்மனோ விகாரத்தை மாற்றுவதே கலைஞனின் பொறுப்பு ரசனையைத் திருப்புவது அவன் கடன், கடமை. இதுதான் அவன் யுத்தம். இது மக்களுக்கும், கலைஞனுக்கும் நடக்கும் யுத்தம்.

இந்த யுத்தத்தில் வலிமையுள்ளது எஞ்சும், வியாபாரிகளை மட்டுமே குறை சொல்வது விவேகமற்ற குணம்.

இந்த என் கட்டுரைத் தொடரின் அடிநாதம் ஒரே ஒரு விஷயம்தான். உலகத்தில் எல்லா முயற்சியும் யுத்தம் தான். வெற்றியில் விருப்பமெனில் வலி தாங்கு. புழுங்கிச் சாவதைவிட போரிட்டு மடிவது உத்தமம். வெறும் கனவுப் படுக்கையில் நோயுற்றுச் சாவதைவிட யுத்த நினைவுகளான அம்புப் படுக்கையில் பீஷ்மனென மடிவது மேல். இவ்விதி புரிந்தவருக்கு போர் எளிது. வாழ்க்கையும் ருசிக்கும்.

இங்கே எனக்கு உற்சாக முட்டியவர்களும் உண்டு. ஒரு புடி புடிச்சா எங்கேயோ போயிடலாம் என்று என் தோளில் கைவைத்துப் பேசிய டைரக்டர் பாக்கிராஜும், சினிமா அறிந்துகொள்ள உதவி செய்த டைரக்டர் பாலசந்திரும், வர்றதா முடிவு பண்ணிட்டிங்களா... வெரிசூட்... வெல்கம்! என்று கைகுலுக்கிய நண்பர் கமலஹாசனும், பாலா, நீ ஒரு போர்க்களத்துப் புரவி என்று தட்டிக் கொடுத்த கவிஞர் மேத்தாவும், உரம் வேணும், உங்க கிட்டே அது இருக்கு வாங்க... என்று வரவேற்ற கவிஞர் வைரமுத்துவும், வந்த பின்பு என்னைப் புடமிட்ட இளையராஜாவும் வாடா கண்ணா என்று வாத்ஸல்யமாய் அணைத்துக் கொண்ட வாலியும், தூள் கிளப்பிடலாம் மாமு என்று சீராட்டின ஜனகராஜும், தோளை இறுக்கித் தட்டிக் கொடுத்த டெல்லிகனேஷும், தோழமையாக விவரங்கள் கற்றுத் தந்த கவிதாலயா இணை இயக்குநர் சுரேஷ் கிருஷ்ணாவும் இதமாய்ப் பேசிய துணை இயக்குநர் வசந்தும் என் அன்புக்குரியவர்கள். நெஞ்சில் நிறைந்து நிற்பவர்கள்.

14

இனி என் உழைப்பும் என் கூர்மையும் என் தெளிவும்தான் என்னைக்காப்பாற்றும். வெற்றி மாலை கொண்டு வந்து தரும்.

எந்தப் பின்புலமும் இல்லாமல் எளிமையான கிராமப் பகுதியிலிருந்து வந்து தட்டுத் தடுமாறி தானே கற்று கிறப்பான பாலசந்திரையும் பாக்கியராஜையும், பாலு மகேந்திராலையும், பாரதிராஜாவையும் ஆதர்சமாகக் கொள்கிறேன். இந்த நல்ல நிலைக்கு வர எத்தனை வேதனைப்பட்டிருப்பார்கள் என்பதை உணர்கிறேன். பாண்டியராஜனின் முயற்சியும், டி. ராஜேந்தரின் வெற்றியும் எனக்குப் பாடங்களாகின்றன. என் கதை இலக்கியம் கை கொள்ள எத்தனை உழைப்பு நேரம் செலவாயிற்று எனக்கு என்கிற கணக்கு என்னிடத்தில் உண்டு.

‘என்ன சாதித்து விட்டான் இப்படி ஒரு கட்டுரை எழுது?’ என்று சிலர் கேட்பதும் காதுல் விழுந்தது. இது வரை எந்தக் கலையிலும் எந்தச் சாதனையும் நிகழ்த்த வில்லைதான். ஆனால் சாதிக்க வேண்டும் என்கிற ஆசையே சந்தோஷமாய் இருக்கிறது. என் ஆசை நியாயம் என்று என் குடும்பம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறது. உறுதுணையாய் நிற்கிறது. ராபர்ட் ஃப்ராஸ்டின் கவிதை நினைவுக்கு வருகிறது.

“அடர்ந்து இருன்படர்ந்து
அழகாய் இருக்குது காடு.

நான் கொடுத்த வாக்குகள் உண்டு
காப்பதற்கு
கடந்து போக வேண்டும்.

இன்னும் பல காதம்
கடந்து போக வேண்டும்.”